

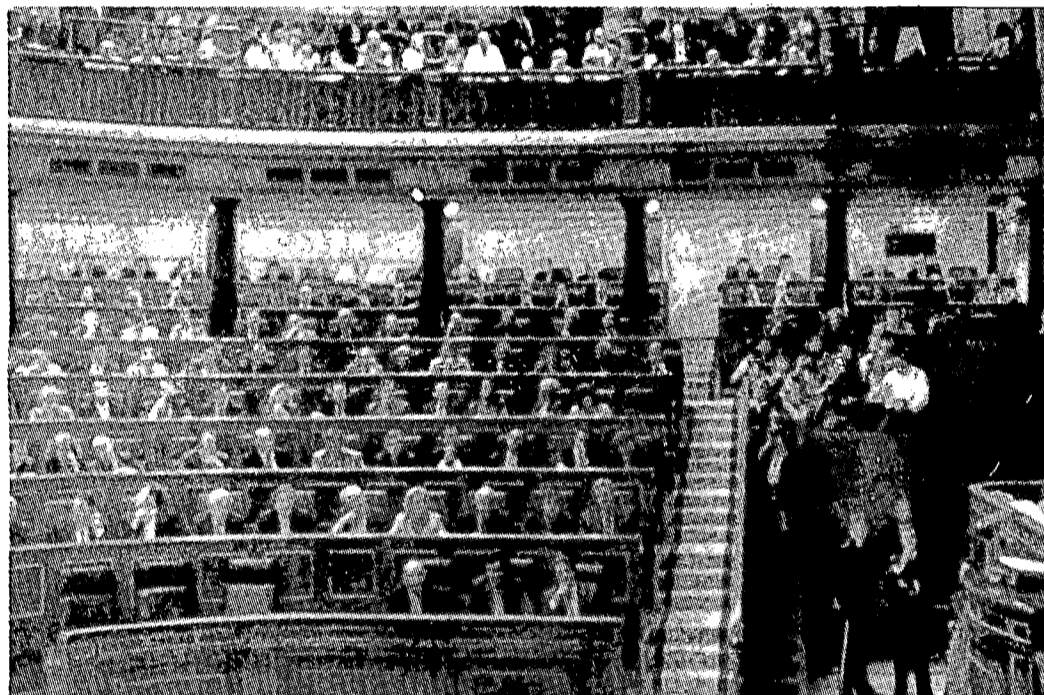
L'Església ha aconseguit el seu objectiu per mínims

Avortament: un *no* per salvar milers de vides

La Conferència Episcopal espanyola (CEE) considera el rebuig de l'ampliació del quart supòsit de l'avortament com un triomf a favor dels drets dels més dèbils. Segons el seu portaveu, Juan José Asenjo, el fet que la votació es resolgués per un sol vot expressa «la gran responsabilitat i el mèrit de cada un dels sufragis emesos en pro de la vida».

Amb tot, la votació del Congrés sobre aquest tema evidencia la clara divisió en què viu la societat espanyola. Ara és el moment del diàleg. Només des de la comprensió i el respecte es pot afermar l'opció del sí a la vida.

**Pàgina 7, Editorial,
Ara mateix**

9 Tot a punt per a la visita del Papa a Croàcia

18 Educar en cristià

24 Amèrica unida per la música

25 Quina serà la Capital de la Cultura Catalana?

**ATENCIÓ AL
NÚMERO
1.000**

Recordeu: el dijous 19 de novembre de 1998!

Us convidem a participar en l'aventura de la premsa catòlica.

Us convidem a compartir les transformacions del nostre setmanari, a fer un salt endavant per esdevenir un mitjà de referència al cor de la premsa catalana.

**Exposició intercomarcal
al Palau Robert**

**La Catalunya
del Císter**

**Girona commemora 25
anys després la mort del
seu màrtir a Xile**

**Joan Alsina,
el perdó de
l'innocent**

«Pare, perdona'ls perquè no saben el que es fan...» Aquestes van ser les darreres paraules del prevere Joan Alsina, abans de morir afusellat a Barros Arana (Xile) fa 25 anys. Màrtir d'avui, màrtir del poble, el seu sacerdoci continua sent per a nosaltres testimoni d'amor a la vida i de fidelitat a Crist.

Pàgina 16

**Antoni Reig
analitza la
treva d'ETA**

Pàgina 3

**Emissores diocesanes
ara o mai**

Carles Sánchez, director del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (Simcos), es mostra convençut que el món de les ones radiofòniques obre les portes de l'Evangelització del futur. Amb fermesa i bones dosis de realisme recomana a les diòcesis catalanes que no perdin la darrera oportunitat per obtenir una emissora pròpia.

Pàgines 5 i 6

Editorial

Diàleg a fons

Diàleg social. Aquesta és la aposta més rellevant que optem per comunicar-vos després de l'allau de manifestacions, rèpliques i contrarèpliques que han bellugat la ciutadania espanyola en la qüestió tan delicada de l'avortament. *Catalunya Cristiana* va posicionar-se sobre aquest tema (vegeu l'editorial del número 991). Un sí decidit i rotund a la vida..., amb comprensió. Això vol dir amb respecte als arguments dels qui no postulen les idees de l'Església catòlica.

Amb fermesa, des del nostre centre i la nostra identitat, creiem necessari establir un diàleg a fons sobre l'avortament. Perquè hem de tenir en compte que moltes persones s'han manifestat (i amb virulència) sobre aquest afer. Guanyar el *no* per un vot ens indica que si volem afavorir polítiques a favor de la vida convé que dialoguem. No podem imposar els nostres punts de vista, perquè la imposició només comporta el ressentiment del que no pensa com nosaltres. Però hem de dir la nostra paraula, des de la fe, des de l'Evangelí. Amarada de comprensió, de serenitat, de capacitat de connexió. Dir la veritat..., la dolça veritat.

No tanquem el tema fins a la propera legislatura. No esperem a mobilitzar-nos quan es torni a presentar la proposta o el projecte de llei (tal com han anunciat que farien els socialistes si obtenen la majoria parlamentària). En qüestions fonamentals cuidem el dia a dia, perquè el *sí* a la vida és més que una idea: és una actitud de fons. Convé treballar-hi des d'ara.

No voldríem acabar aquest editorial sense alegrar-nos per la treva d'ETA, que obre tantes possibilitats en tots els àmbits. Més enllà de les anàlisis polítiques, de les conjuntures nacionalistes i d'altres tipus, estem parlant de la Pau. Els diaris van plens d'estratègies dels partits nacionalistes de les autonomies històriques i dels partits nacionalistes espanyols. Però creiem que no ens hem de deixar emboirar per aquest tractament informatiu. És vàlid. Són punts de referència. Però en primera línia estem parlant de Pau.

Molts cristians d'Euskadi i de l'Estat espanyol han treballat perquè aquesta pau fos possible. No van mirar el que els separava, sinó el que els unia. I avui contemplem una possibilitat que no és tan sols política. És la certesa que les persones que es van comprometre a construir la pau tenien raó: comprensió, diàleg, paciència, esperança... Recordem Gandhi: «No hi ha un camí per a la pau, la pau és el camí!»

Sumari

9

Tot a punt per a la visita del Papa a Croàcia

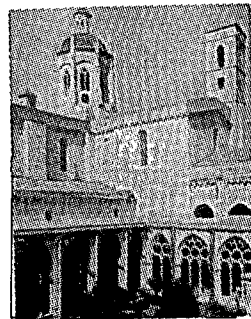
18

Educar en cristià

24

Amèrica unida per la música

25

Quina serà la Capital de la Cultura Catalana?

32

«Des del carrer»: Carles Riera

CATALUNYA CRISTIANA

Directora: Núria Oriol

Redactora en cap: Glòria Carrizosa

Redactors: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Meritxell Cucurella

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña i Jordi Curcó, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia i Albert Muntada, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardole, VIC

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Carme Rullo, Albert Sáez, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Assessor religiós: Cristóbal Sàrrias

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.
Resta d'Europa: 21.684 ptes.
Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

La pau és possible

Moment històric. Així podríem qualificar el que s'està vivint (i es viurà en els pròxims mesos) a Euskadi. Cal confiar que tothom sabrà estar a l'alçada de les circumstàncies i que la porta oberta a la pau amb la treva d'ETA ningú no s'atrevirà a tancar-la per fer marxa enrere. És el moment de demostrar que la pau és possible a Euskadi i a tot l'Estat espanyol, que és possible posar fi a un malson que ja fa trenta anys que dura.

En els últims temps s'ha fet una forta i creixent pressió sobre els violents en l'àmbit social, polític, policial i judicial, per tal de fer-los reflexionar i adoptar la via política. Aquesta tasca ha donat ara els seus fruits en forma de treva d'ETA. A partir d'aquest punt ha arribat l'hora que el govern adopti una postura que doni resposta a les esperances ciutadanes de posar fi al conflicte. No s'hi val a anar posant condicions prèvies que dificultin o impossibilitin el diàleg. Aznar hauria de desmentir amb els seus actes tots els qui diuen que no n'és capaç, que no és un Blair.

Una conjuntura molt favorable

Si fem un cop d'ull a la història d'ETA veurem que mai no s'havia donat una conjuntura tan favorable com l'actual per poder posar punt final al conflicte basc. L'organització està debilitada per l'eficàcia dels cops policials i la persecució judicial (empresonament de la mesa nacional d'HB i tancament del diari *Egin*); pressionada pel seu entorn social més immediat, que està cansat de tants anys de violència; emmirallada en l'èxitós procés de pau de l'Ulster; afectada per un context polític, ideològic i econòmic internacional, estatal i nacional profundament modificat durant la dècada dels anys noranta, i altres factors que, tots sumats, han conduït a un predomini dins l'organització dels moderats o partidaris d'una treva sense condicions sobre els més durs.

No podem tancar els ulls davant la realitat: hi ha sectors que no volen altra sortida que la victòria, que per a uns seria la independència, per cansament de l'enemic, i per a altres,

l'esclafament dels terroristes per via política i policial, sense necessitat de negociar res o gairabé res.

Cap a una segona transició?

En la mesura que s'avanci cap a la pau, a través d'unes negociacions o converses que hauran de tractar els temes dels presos, de Navarra i del dret a l'autodeterminació, s'obrirà un nou escenari polític a l'Estat espanyol. De fet, la recent Declaració de Barcelona de CiU, PNB i BNG proposant una Espanya confederal, deixava clar que l'actual marc autonòmic ha quedat estret i antiquat per a les nacions històriques com Catalunya, Euskadi i Galícia. Si es té en compte que en els dos primers casos (Catalunya i Euskadi) els partits signants estan governant, amb majories relatives, i que hi ha altres partits (EA, IU, HB, ERC, PSC i IC) també partidaris de revisar el marc estatutari i constitucional és evident que hi ha un problema polític molt seriós a l'Estat espanyol. Els partits nacionals o nacionalistes espanyols (PP i PSOE) no poden tancar els ulls per no veure el problema (política de l'estruç) o mirar cap a una altra banda o negar-se a parlar-ne. Una de les raons bàsiques dels demòcrates per desarmar els violents ha estat que tot és possible dins del marc democràtic i del diàleg polític, i que res no és possible per la via de les armes.

Tot fa pensar que som al llindar de converses polítiques sobre el futur de l'Estat espanyol i dels pobles i nacions que en formem part. És el que ja s'anomena «la segona transició». La primera va ser la de la dictadura franquista a la democràcia. Ara és el torn de reestructurar l'Estat sota el qual convivim un seguit de pobles. Es tracta de buscar un nou marc de relacions polítiques on quedi establerta la igualtat i la llibertat de totes i cadascuna de les nacions de la península Ibèrica. Els nostres dirigents tenen davant seu un repte històric. La pau és possible.

Antoni Reig
Periodista

De la taca a la picota, via Internet

Van a pèr ell. És molt clar. No en tenen prou amb exposar les seves vergonyes en públic. En volen més. Els Estats Units han assistit en pocs mesos a la transformació d'un cas d'infidelitat matrimonial del seu president en un problema d'Estat. I la vida privada de Clinton ha estat exposada amb tota mena de detalls a la llum pública nord-americana i de tot el món. És la vida privada menys privada que hi ha al planeta, superant de llarg les figures tradicionals de les revistes del cor.

Es tracta d'un cas de guerra bruta, conduïda per uns personatges de moral estricta (o almenys així es declaren ells) i que en nom d'aquesta moral no dubten a oferir a una audiència de milions de persones uns relats que molts qualifiquen de pornogràfics. És una contradicció? No, és allò que a l'Estat espanyol es defineix com la política del tot s'hi val i que va ser aplicada per un grup de periodistes, jutges i polítics en dates encara recents.

Un seguit de sectors (polítics d'extrema dreta, sectors empresarials agreujats, etc.) han sumat els seus esforços i han atacat pel cantó més dèbil després de no trobar res millor per retreure al president Clinton. Vist des de la perspectiva europea, segons reflecteix la premsa dels principals estats de la Unió Europea, el tema s'ha desbordat, sobrepasant tot el previsible. Al nostre continent no és habitual furgar amb aquesta insistència obsessiva la vida privada dels nostres governants, ni publicar per Internet el material recollit ni divulgar vídeos de declaracions judicials d'un president. Tot això ens deixa sorpresos. I preocupats, perquè s'han saltat els límits que normalment dicten l'ètica i la moral majoritàries.

Cal assenyalar que s'ha fet servir un nou instrument en aquesta política de *acoso y derribo*, que és la xarxa Internet. L'afer Lewinsky va saltar a la llum pública a través d'aquest nou mitjà de comunicació, que ràpidament ha entrat en competència amb la premsa, la ràdio i la televisió. La publicació de la informació d'un periodista independent per Internet va provocar que la revista nord-americana *Newsweek*, que havia investigat el tema, es veiés obligada a treure el que sabia també a través d'Internet, sense esperar l'aparició als quioscos de la revista. I ara el comitè del Congrés que porta l'afer ha decidit publicar el dossier acusatori, elaborat pel fiscal Starr, primer per Internet i després en paper com a quadernet d'un seguit de diaris d'abast internacional. En el món de la comunicació, doncs, ja tenim un quart protagonista: Internet. La política ja no passa tan sols a través de premsa, ràdio i televisió. I Clinton n'ha estat una de les primeres víctimes il·lustres. És a través d'Internet que s'ha anat de la taca del vestit de la Lewinsky a la picota davant l'opinió pública. El seu futur és un calvari que encara no se sap com acabarà. Podria ser el primer president destituït via Internet. (A.R.)

Humor

20 ANYS DE «CATALUNYA CRISTIANA» i NÚM. 1.000

Del 6 al 12 (o bé del 9 al 12) d'octubre

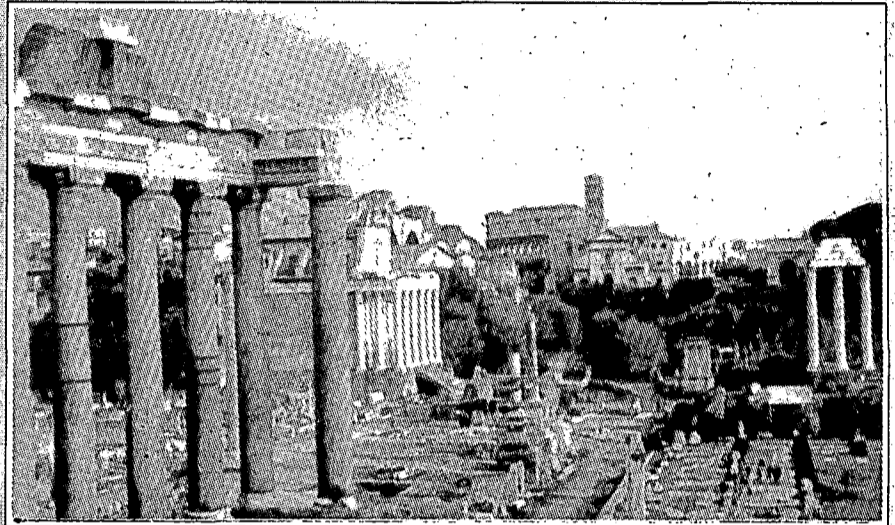
PELEGRINATGE A ROMA

presidit pel bisbe Joan Carrera

En el vintè aniversari de la fundació del setmanari
 i a punt d'arribar al número 1.000

- Opció A (del 6 al 12): Roma, Nàpols, Pompeia i Subiaco.
- Opció B (del 9 al 12): Roma i Subiaco (actes conjunts).

Visita a la ciutat, celebracions a Sant Pere del Vaticà i a Subiaco
 i sopar de germanor.

Assistència tècnica:

MERCATRAVEL S.A.

GC 612

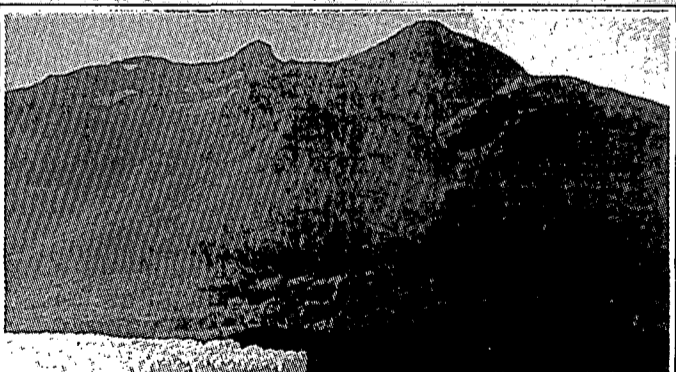
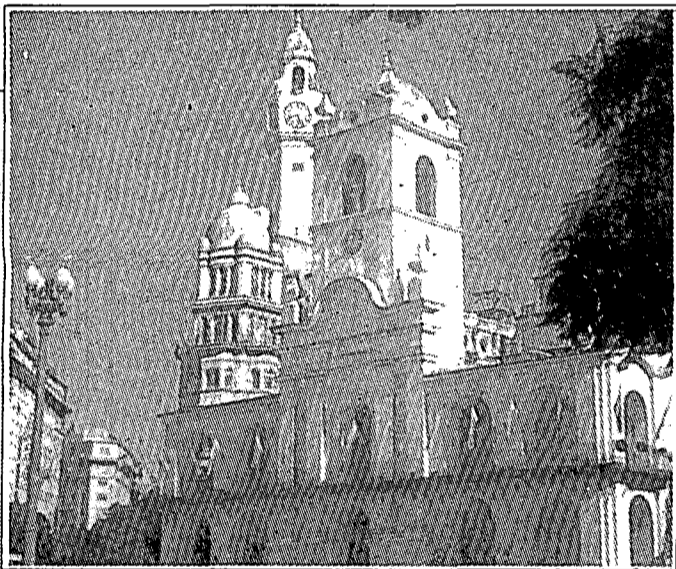
TOT L'ENCANT DEL CON SUD AMERICÀ

Del 26 de novembre al 12 de desembre

ARGENTINA / XILE

amb creuer per l'estret de Magallanes i travessa dels Andes

- Buenos Aires, la gran capital del Río de la Plata.
- Patagònia i el país de les geleres: Perito Moreno.
- I la Terra de Foc, a la fi del món.
- Creuer «Australis»: d'Ushuala a Punta Arenas (Xile).
- Navegació per l'estret de Magallanes i pels canals de la Terra de Foc, a la fi del món.
- Puerto Natales i parc nacional Torres del Paine.
- Travessa Andina: de Puerto Mont a Bariloche (Argentina).
- Cerro Campanario, Illa Victòria i parc de Los Arrayanes.

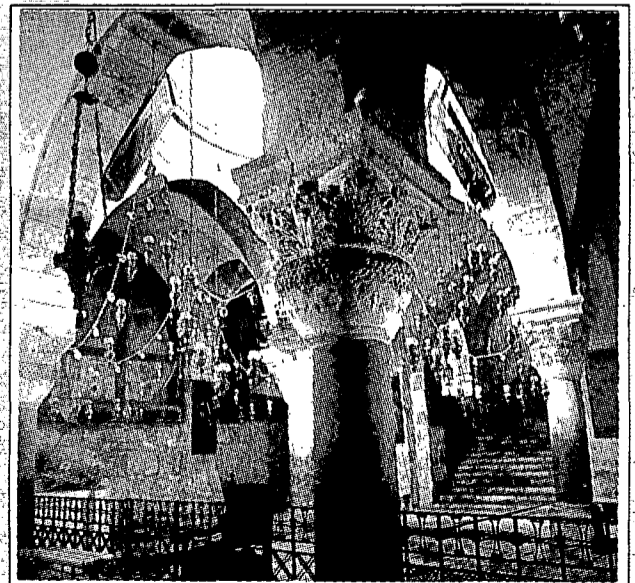
«PELEGRINS DE LA PARAULA» AL PAÍS DE JESÚS

*Del 18 al 25 d'octubre
 Del 8 al 15 de novembre
 Del 28 de desembre
 al 4 de gener*

TERRA SANTA

Celebrar la fe de l'Església
 on aquesta va començar

Una bona manera de preparar-se
 per al Jubileu de l'any 2000

l'entrevista

«Ara és l'última oportunitat per accedir a emissores diocesanes»

■ Entrevista a Carles Sánchez, delegat de mitjans de comunicació del Bisbat de Girona

Director del Simcos (Servei Interdiocesà de Mitjans de Comunicació), membre de la Comissió mixta de la CCRTV (Corporació Catalana de Ràdio i Televisió) i de la CET (Conferència Episcopal Tarraconense). Carles Sánchez té una llarga trajectòria com a periodista en el món radiofònic i actualment depèn de la seva delegació el Departament de Ràdio del Bisbat de Girona.

—Com va començar en el món de la ràdio?

—El 1973, a la COPE de Palma de Mallorca mentre estava fent la mili, allà feia de tot: de periodista de carrer, de locutor... El 1969, però, ja havia fet uns cursos de ràdio que es feien a l'Escola de Ràdiodifusió de Ràdio Joventut de Catalunya, que ara és Ràdio 5 de RNE (Ràdio Nacional d'Espanya). D'aquesta escola sortien locutors, tècnics de so, etc.

Més endavant, he treballat a diverses emissores de la COPE a Menorca, a Avilès, a Figueres i a Oviedo..., fins a l'any 1993. Ara fa 4 anys que estic treballant com a delegat de mitjans de comunicació del Bisbat de Girona.

—La ràdio té un gran pes en la seva trajectòria professional.

—La meva passió és la ràdio, el micròfon. Tot i que he estat director d'algunes delegacions de la COPE on he treballat, no he deixat mai el contacte amb el «micro». Actualment, amb la meva feina al Bisbat de Girona mato el cuc radiofònic amb un programa que faig un cop a la setmana per al Departament de Ràdio del Bisbat de Girona i que s'emeta a través de COPE/Figueres.

—Quins programes produeix el Departament de Ràdio del Bisbat de Girona?

—Tenim una productora on produïm diversos programes setmanals, que s'emeten en un munt d'emissores municipals. Entre ells hi ha *El cafè internacional*, de periodicitat setmanal, amb música suau, tranquil·la, combinada amb frases, missatges humans i paraules de reflexió, i *La cova del country*, que és un programa de música *country* cristiana, *gospel* blanc i *country* en general. Altres programes que produïm són *Es-*

Carles Sánchez.

glésia viva, que és un espai de trenta minuts que consta d'un informatiu setmanal de l'Església diocesana amb el comentari del bisbe de Girona, cites de l'Evangelí, agenda setmanal i entrevistes.

Finalment, hi ha *Punt de trobada*, «La paraula del bisbe», que és un micro-espai setmanal de cinc minuts presentat pel bisbe de Girona, Jaume Camprodon i Rovira.

—En què consisteix el programa *Punt de trobada* que dirigeix i presenta?

—És un magazín setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de l'Església de Girona, hi ha diverses col·laboracions fixes, com «Dels Joves per als Joves» i el «Costumari cristià».

L'últim divendres de cada mes inclou l'espai «Tots els camins porten aroma». No té seccions fixes i cada setmana és molt diferent, ja que depèn de l'actualitat diocesana del moment. Hi ha emissores municipals que emeten aquesta secció com un programa independent.

—Què en pensa de la col·laboració de Ràdio Estel i Ràdio Principat?

—És positiva, col·laborar pel funcionament de les dues emissores és bo. És la manera de fer arribar el missatge a dues diòcesis, la de Barcelona i la d'Urgell. Seria important que es fes una xarxa formada per altres emissores diocesanes i que aquesta col·laboració es pogués estendre difonent la veu de les nostres Esglésies arreu de Catalunya.

Malgrat que tenim la COPE, que tot i tenir moltes crítiques pel que fa a programes i magazins i en la forma d'actuar, té programes acceptables en l'àmbit de l'Església de tot l'Estat espanyol, estaria bé tenir una xarxa d'emissores de ràdio diocesanes pròpia que permetés acostar-se més a la realitat de les nostres diòcesis.

—Tenir emissores diocesanes, per tant, és important?

—Sí, a les acaballes del segle xx ja no hauríem de parlar de tenir emissores o de no tenir-les. Malauradament, com que no les tenim hem de demanar-les. La pastoral d'avui en dia ha de passar pels mitjans de comunicació i afortunadament l'Església cada dia ho té més clar. El Concili Provincial Tarraconense va parlar de potenciar els gabinets i els mitjans de comunicació de l'Església catalana i això s'ha de posar en pràctica.

—Quin model haurien de seguir?

—Cada emissora diocesana hauria de ser independent i fer el que cregués adient, però amb col·laboració i acords de funcionament amb les altres. Seria bo tenir alguna col·laboració conjunta per representar globalment l'Església catalana segons l'esperit del Concili Català.

—Quan es tornaran a concedir freqüències per a emissores?

—Aviat la Generalitat obrirà el concurs per donar freqüències de ràdio comercial. Aleshores les diferents diòcesis hi haurien d'anar i demanar-ne. La convocatòria de concurs sortirà publicada al DOGC (Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya). Quan surti la convocatòria els bisbats catalans ja haurien d'haver pensat si els interessa o no.

—Creu que els bisbats que no demanin una freqüència tindran una responsabilitat històrica?

—L'Església el que ha de fer és evangelitzar, fer arribar el missatge. En aquesta

(Segueix a la pàg. 6)

CENTRE DE RELACIÓ I ORIENTACIÓ MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Dirigit per una psicòloga col·legiada amb 23 anys d'experiència. Servei opcional de vídeo.

COSM, Balmes, 64, 3r 2a - Barcelona
Tel. 934 877 180
Girona i Tarragona: 902 113 812

Carles Sánchez**Delegat de mitjans de comunicació del Bisbat de Girona***(Ve de la pàg. 5)*

època on els mitjans de comunicació tenen tant de pes s'ha de potenciar el seu ús per fer arribar el missatge de Jesús. Ningú s'escapa de la influència dels mitjans de comunicació, ja sigui llegint, escoltant la ràdio o mirant la televisió. Pot ser que algú et digui, per exemple, que mira poc la televisió, però en canvi escolta la ràdio al cotxe, o llegeix el diari mentre fa el cafè a l'hora d'esmorzar. Per tant, els bisbats que no demanin una freqüència han de tenir present que són les últimes que es concediran, perquè el dial ja està ple, i que deixen la seva diòcesi sense la possibilitat de tenir una emissora en el futur.

Cada diòcesi és molt lliure de decidir, però han de ser conscients que mai més podran tenir una emissora si no la demanen ara, perquè són les últimes concessions que es donen i no n'hi ha més en el dial de ràdio.

—La ràdio és un mitjà amb molt poder?

—Tots els mitjans arriben a tothom, però la ràdio molt més, ja que no es necessita mirar la pantalla o llegir, pots fer una altra cosa mentre l'escoltes. Tots els mitjans són importants, però la ràdio està molt l'abast. Per exemple, pot ser que algunes persones —tant gent gran com un segment important de joves— mirin poc la televisió o no llegeixin els diaris, però en canvi escoltin la ràdio al matí quan es lleven, al cotxe o amb els *walkman* a l'autobús.

—Apostar per la «ràdio fórmula» a les emissores diocesanes seria factible?

—El sistema de Ràdio Estel de ràdio fórmula musical amb un informatiu cada quart d'hora és ideal pel que fa a Catalunya. Altres emissores de l'Estat espanyol com a Radio Santa María de Toledo fan reflexions, l'àngelus i el rosari cada dia i quasi no hi ha música. Aquest sistema aquí a Catalunya crec que no funcionaria.

«Dir que ets cristià és fàcil, però demostrar-ho amb els teus actes és difícil»

—Una ràdio diocesana pot ser un bon instrument per arribar a una audiència àmplia?

—Des de l'Església pensem constantment en els que ja formem part del seu cos, però hi ha molta gent fora a qui hem de fer arribar el missatge. Si alguns d'ells escolten ràdio fórmula està bé que també l'escoltin amb continguts. Es pot arribar als que desconeixen el missatge de Crist des del camp de la ràdio fent ràdio «normal», però amb continguts crítics.

—Com valora el tractament que fan els mitjans de comunicació de les notícies d'Església?

—Penso que l'Església no surt com ha de sortir al mitjans de comunicació. Per exemple, quan el Sant Pare diu una frase que sembla notícia moltes vegades es treu fora de context. Un altre problema és que els bisbes i la jerarquia eclesiàstica són importants com a pastors, però també hi ha molts laics i laiques que treballen en projectes per millorar el món i mai són notícia.

D'altra banda, els mitjans de comunicació es fan ressò dels tòpics, i a un bisbe, per exemple, se li pregunta moltes vegades què pensa d'un atemptat, de la situació econòmica, d'escàndols. Hi estic d'acord, però sovint no se li pregunta sobre la situació de l'Església i és necessari fer-ho.

—En les notícies d'àmbit religiós manca especialització?

—Als mitjans de comunicació d'avui en dia els manca especialitzar-se en els temes per falta de personal i de pressupost. Moltes vegades un periodista que treballa a mitjans petits s'encarrega de cobrir dues o tres seccions i fa informació, per exemple, d'economia i de religió. Això afortunadament no passa tant

als grans. Pel que fa a les notícies religioses moltes vegades s'envia un periodista que potser no hi entén. L'Església ha d'intentar formar periodistes en temes d'Església, com fa el Simcos (Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació) i el Bisbat de Barcelona, que organitzen Jornades per tal d'aconseguir aquest objectiu.

—Com valora la línia de la COPE i el tracte que dóna a l'Església catalana?

—Desconeix la realitat catalana, no està contra l'Església catalana, sinó que per un determinat context sembla que Catalunya forma part d'una altra cosa i es

produeixen malentesos. Des de fora de Catalunya sovint no s'entén la realitat catalana. Conèixer és estimar. Per estimar una cosa i comprendre-la l'has de conèixer.

De tota manera, cal dir que la COPE té programes religiosos bons, informació del Vaticà, i cada dia ofereix una hora de programes de debat i de reflexió sobre la realitat de l'Església.

—La ràdio és un bon instrument d'evangelització?

—Sí, ho pot ser. La ràdio s'ha d'adaptar a la manera de viure la fe de cada lloc i seguir el que Jesús va dir als apòstols: «Aneu pel món i prediqueu.» Això ho podem fer des dels mitjans de comunicació d'Església. En el cas de la ràdio, es pot fer amb música relaxant que ajudi a calmar els nervis. Aquesta ja és una manera d'enviar el missatge i si a més li afegeixes reflexions de mig minut, perfecte, alguns oients els passaran per alt, però a d'altres els serviran.

—Ser cristià és una forma de vida?

—Ho és. Crec que els cristians no cal que portem un cartellet on posi que ho som, sinó que s'ha de notar pel que fem en el dia dia. Dir que ets cristià és molt fàcil, però en canvi demostrar-ho amb els teus actes és molt difícil.

—Els periodistes de mitjans cristians han de ser-ho?

—No els ho pots preguntar, però han de saber on es fiquen. No se'ls pot preguntar, vostè va cada diumenge a missa?, perquè no som ningú per jutjar. Però treballar en un mitjà d'Església implica ser sensible i respectuós amb l'Església i si s'és una persona d'Església compromesa, millor, perquè coneix més el que es fa.

Marta Puyol**COMPANYIA 3A EDAT****AMIGOS del HOGAR**

posa en contacte dones grans que viuen soles i necessiten companyia, amb noies que vénen a estudiar a Barcelona i busquen allotjament, per fer un intercanvi entre elles.

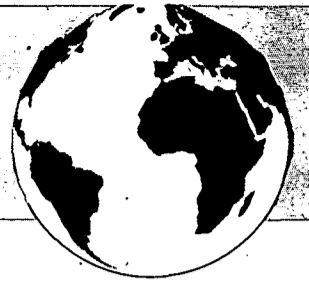
Si voleu més informació no dubteu a trucar-nos al

93 436 96 51

Entitat reconeguda per la Generalitat de Catalunya. Núm. SO 3030.
Indústria, 218, 4t 1a 08026 Barcelona

Espanya

església en el món

«És progressista defensar la vida dels no nascuts»

■ Mons. Asenjo afirma que l'humanisme cristià ha d'estar en contra de l'avortament

MADRID.— La Conferència Episcopal espanyola considera el rebuig de l'ampliació de l'avortament com un triomf a favor dels drets dels més dèbils. La Conferència Episcopal, reunida en Comissió Permanent, va mostrar la seva satisfacció pel rebuig d'ampliació de l'avortament per part del Congrés dels diputats.

El resultat de la votació va provocar «satisfacció, alleujament, esperança i pau de consciència», segons va dir el bisbe secretari i portaveu de la Conferència Episcopal, Juan José Asenjo. Asenjo va destacar que el fet que la votació es resolgués per un sol vot expressa «la gran responsabilitat i el mèrit de cada un dels sufragis emesos en pro de la vida», tot i que va admetre el perill que pugui arribar en una altra ocasió l'aprovació

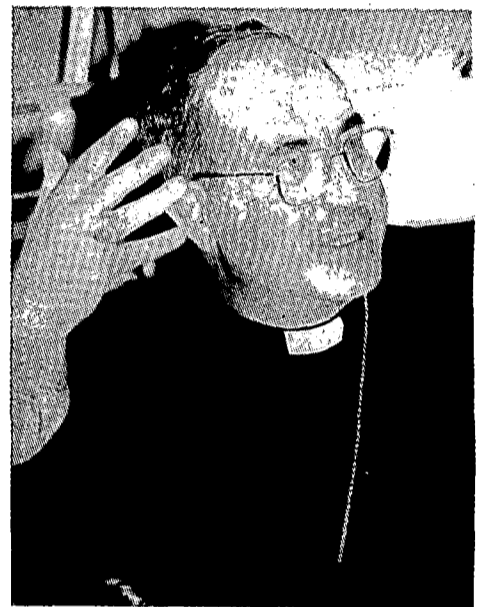
d'un quart supòsit d'ampliació de la interrupció voluntària de l'embaràs.

En aquest sentit, va afirmar que seria necessari emprendre accions de suport per evitar que les dones es vegin abocades a recórrer a l'avortament, ja que la «desorientació moral que hi ha en amplis sectors de la societat mostra que és imprescindible posar en marxa una veritable cultura de la vida, a la qual ens convidem reiteradament el Sant Pare». Asenjo també fa afegir que «és progressista defensar, tutelar i garantir el dret a la vida dels no nascuts».

Per aquest motiu, Asenjo va destacar que seria interessant «suscitar iniciatives de caràcter social i d'ajuda a les dones que puguin recórrer a l'avortament per resoldre les seves dificultats». Quant a les crítiques rebudes per part d'alguns sectors arran de la postura de l'Església va destacar que «teníem el deure de participar activament perquè no s'aproves aquesta ampliació de la llei», i va afegir que «els bisbes com a pastors de l'Església, com a mestres, hem d'il·luminar la consciència dels nostres feligresos. Si no ho féssim incompliríem un dels nostres deures».

A més, Asenjo es va mostrar content pel suport prestat a la causa en contra de l'ampliació de l'avortament des de diferents col·lectius religiosos i socials, ja que «amb la seva tasca han contribuït a aquesta nova aposta per la dignitat de la persona humana».

Per la seva banda, el bisbe de Cadis i Ceuta, Antonio Ce-

Mons. Asenjo.

ballos, va assegurar que quan el respecte als drets fonamentals dels més dèbils o de les minories es fa dependre de la voluntat de les majories parlamentàries, «la democràcia es perverteix». També va destacar que l'ampliació a un quart supòsit per motius socioeconòmics no s'hauria de portar a terme, ja que els problemes d'aquest tipus «no es poden resoldre suprimint vides humanes, sinó amb mesures socials i econòmiques».

Segons Mons. Ceballos, una major justícia social, un repartiment més just de la riquesa i mesures que tendeixin a emparar la maternitat en situacions difícils són els aspectes en els quals «els governs i la societat en general han d'incidir» perquè no es produeixin situacions personals «angunioses en cas d'un embaràs no desitjat».

Per últim, va assenyalar que l'Estat democràtic està obligat a garantir a tots el respecte al dret humà bàsic, la vida, «i molt més quan es tracta dels membres més indefensos de la societat, els no nascuts».

Montse Sans

«Pels cristians el valor de la vida és inqüestionable»

BARCELONA/TARRAGONA.— L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Maria Carles, va dir en el sermó de la missa de la Mercè que l'Església creu que alguns punts que defensa en l'àmbit de la moral personal i familiar desagraden i irriuen a alguns.

En aquest sentit, Mons. Carles va apuntar que «els cristians hem rebut la missió de donar testimoni enmig del món, de la nostra fe, i no la d'afalagar les oïdes dels nostres contemporanis. Tinc l'esperança que tothom s'adonarà, encara que sigui des de la discrepància, del valor de l'aportació moral a la societat d'una Església fidel als seus principis i sincera a l'hora de proclamar-los».

El 20 de setembre, en una vetlla de pregària a la catedral de Barcelona pel dret a la vida de l'ésser humà concebut i no nascut, Mons. Carles va dir als assistents que la reunió a la catedral era per pregar per la vida, i va afegir: «No pretenem fer cap croada, ni cap manifestació pública de condemna, tremendista o irracional. Senzillament, volem expressar el nostre desig d'esperança a favor de la vida. La vida dels éssers humans encara no nascuts i també la dels que ja han nascut.» Ricard Maria Carles va subratllar que per als cristians, d'acord amb els ensenyaments de Jesucrist, el valor de la vida és bàsic i inqüestionable. «Per això, els nostres centres, com Càritas diocesana i diferents instituts de religioses, ofereixen ajut a les dones embarassades perquè puguin tenir els seus fills.»

Per la seva banda, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Martínez Sistach, va declarar que l'avortament directe, és a dir volgut com un fi o com un mitjà, era greument contrari a la llei moral i va afegir que

«com diu el Papa, la gravetat de l'avortament apareix amb claredat si es reconeix que es tracta d'un homicidi; s'elimina un ésser humà que comença a viure i que està privat d'aquella mínima defensa que constitueix la força implorant del plor d'un nadó». Mons. Sistach també va afirmar que l'avortament mata la vida humana i conculca un dels primers drets fonamentals de la persona: el dret a la vida.

Segons Sistach, el resultat de les votacions del Parlament espanyol rebutjant les proposicions de llei sobre el quart supòsit és una bona notícia i va comentar que així s'impedeix que s'ampliï la llei vigent amb l'avortament lliure.

L'arquebisbe de Tarragona també es va mostrar partidari de què cal treballar en la promoció de valors autèntics per a tothom, especialment de la joventut, i en l'ajuda a les dones que davant de possibles situacions dramàtiques optarien per l'avortament, per tal que puguin disposar d'una alternativa que respecti la vida del fill de les seves entranyes.

Quant a les acusacions que els bisbes han rebut per emprar un to massa dur en la defensa de l'avortament, Martínez Sistach ha afirmat que l'avortament és una qüestió gravíssima i l'ampliació de la llei que es proposava significava arribar a l'avortament lliure. També va comentar que les manifestacions dels bisbes havien estat un clam en favor de la vida i un servei al país i a la democràcia, ja que aquesta, per ser autèntica, demana que cada institució, ben fidel a la seva identitat, enriqueixi la convivència exposant legítimament les seves pròpies conviccions.

Marta Puyol

GESMOR
DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**
En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Espanya

Estimar la vida

Les causes més habituals d'avortament són socials i psicològiques

BARCELONA.— Surt una vegada més a la llum pública el problema de la vida, depassant l'àmbit familiar i la preocupació de polítics, legislatius, científics i moralistes. La nota del Comitè Executiu de la Conferència Episcopal espanyola ha aclarit rotundament davant la comunitat cristiana i l'opinió pública la seva actitud, que és l'actitud de l'Església.

Organitzacions molt diferents es manifesten en contra o a favor de l'ampliació de la despenalització de l'avortament. Uns ho porten al terreny de la consciència personal, altres es mouen a favor del no nascut, del dret de la persona.

Des de fa una dècada, a l'Estat espanyol, estan despenalitzats (no pas legalitzats) tres casos d'avortament: el terapèutic, quan perilla la vida de la mare; l'eugenèsic, per evitar el risc d'una minusvalidesa o malformació congènita, i l'ètic o humanitari, quan hi ha hagut violació. En realitat, en aquests tres casos és on menys avortaments hi ha. Les causes més habituals són socials i psicològiques: economia, mares solteres, relacions prematrimonials, embarassos no desitjats, etc.

No cal dir que ningú no desitja l'avortament per simple odi a la vida o per voler eliminar-la. Es recorre a l'avortament només com un mal menor. En aquest sentit, psicòlegs i moralistes coincideixen a dir que és una sortida traumàtica a una situació encara més traumàtica.

L'actitud de l'Església

L'actitud cristiana no és obscurantista, «de l'edat mitjana», sinó profundament humana i comprensiva. És una ac-

titud globalitzant que té en compte tots els factors relacionats amb la vida en la seva totalitat i amb la vida de tots.

L'Església aposta pel testimoni sincer en favor de la vida i comprensió per a les persones en dificultats, i recorda que ningú no és àrbitre de la vida humana ja existent. D'altra banda, defensa que cal lluitar en favor de totes les víctimes innocents i no marginar ni mortificar les mares solteres o els fills naturals.

L'actitud cristiana demana una millora de les condicions jurídiques, socials i econòmiques; afavorir la regulació dels drets dels fills naturals i la possibilitat d'adopció. L'Església també proposa desenvolupar una educació preventiva basada en una formació sexual humana en totes les seves dimensions i implicacions, i la paternitat i maternitat responsables.

Els cristians han d'evitar solucions emotives quan la situació es torna conflictiva i dramàtica; ser fermes en els principis, sempre compronent i respectant les persones.

L'avortament és un repte ètic. Cada

Falten ajudes per a les mares solteres.

persona ha de seguir la seva consciència, però és un deure informar-se i assegurar-se amb raons suficients sobre la validesa i consistència de la pròpia consciència. La moral no és una ciència a mercè de cadascú. El bé i el mal no es poden fixar

arbitràriament. Evidentment, el problema de la vida dels altres és més fàcil per a qui té fe i creu en la resurrecció.

P. Luis Maria Origlia Roasio
Barnabita de Sant Adrià de Besòs

ARGENTINA

Contra la cultura de la mort

BUENOS AIRES.— «Crist us crida a ressuscitar en altres joves la il·lusió per la vida.» Aquest és el lema de la Primera Trobada de Joves pro vida del Mercosur, que es farà del 10 al 11 d'octubre al col·legi de La Salle de Buenos Aires. Segons els organitzadors, «serà una trobada de formació, intercanvi de visions i solucions». El Mercosur va néixer com una unió duanera i comercial, però en aquesta organització els ideals, problemes socials, costums i creences juguen un paper important. Els joves que participaran en aquesta cimera es comprometen a «apostar per la cultura de la vida i a sumar esforços per defensar-la». (Zenit)

Tu també tens dret a estar ben informat

subscriu-te a

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggarí, 5
08014 Barcelona

Nom Adreça.....
 D.P.....PoblacióProvíncia.....Tel

Em subscric a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import: anual (52 números) de 11.180 ptes.
 semestral (26 números) de 5.590 ptes.

El pagament de la subscripció el faré mitjançant:

domiciliació bancària (en aquest cas omple l'ordre de domiciliació)
 xec nominatiu que adjunto
 transferència al CC del setmanari

2 1 0 0 3 0 1 3 2 0 2 2 0 0 3 9 1 7 4 1
Entitat Oficina DC Compte

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Senyors,
 Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/lílibreta

.....
Entitat Oficina DC Compte

Data..... Signatura del titular del compte/lílibreta

Croàcia

Tot a punt per rebre el Papa

■ El Pontífex beatificarà el cardenal Alojzije Stepinac

ZAGREB.— Croàcia ja és a punt per acollir la visita de Joan Pau II. Com ja és habitual, el Sant Pare dedicarà part de la seva estada als joves, però sens

dubte el moment més important del viatge serà la beatificació del cardenal Stepinac. Cal recordar que el Pontífex ja havia visitat Croàcia el 1994.

Demà, divendres, el Papa arribarà a Zagreb i allí es trobarà amb els joves procedents de tot el país que han volgut desplaçar-se fins a la capital croata per mostrar el seu apreciació envers Joan Pau II.

El moment àlgid d'aquesta visita tindrà lloc el dissabte 3 al santuari de Marija Bistrica amb la beatificació del cardenal Alojzije Stepinac, figura destacada de la resistència al comunisme. Mons. Stepinac neix a Krasic, prop de Zagreb, i és ordenat sacerdot el 1930. Nomenat arquebisbe coadjutor de Zagreb sis anys més tard, succeeix Mons. Anton Bauer el 1937.

Després d'haver saludat el 1940 l'arribada d'un estat croata independent dirigit pels *ustachis* (milícies croates col·laboradores dels nazis), es desil·lusiona molt ràpidament davant les execucions i massacres comeses contra els serbis i els jueus per part del règim sota la tutela del Tercer Reich alemany. A partir d'aquell moment es queixa moltes vegades d'aquestes actuacions i les seves intervencions ajuden a salvar serbis, jueus, gitanos i eslovens.

En acabar la guerra, Mons. Stepinac —que era favorable a la idea d'una Cro-

àcia independent— és arrestat pels comunistes. Després d'un procés espectacular, és condemnat a 16 anys de presó per col·laboració amb el règim *ustachi*. La veritable raó del seu enpresonament sembla que va ser la seva ferma oposició al control de l'estat i del partit comunista sobre l'Església i a la idea favorable d'una Església nacional croata. Des de la seva condemna, es converteix en una figura emblemàtica de la resistència al comunisme. El papa Pius XII el nomena cardenal el 1953. La Iugoslàvia de Tito trenca tots els lligams diplomàtics amb la Santa Seu. El cardenal Stepinac surt de la

presó el 1951 i mor a la seva residència de Krasic, sota vigilància, el 10 de febrer de 1960. La seva tomba s'ha convertit en un lloc de pelegrinació per als catòlics de Croàcia.

Des de 1969 el seu successor, en secret, posa en marxa una investigació de cara a la seva possible beatificació. El procés s'obre a Roma el 1980 i el 1992 el parlament croat, després de la caiguda del comunisme, reabilita el cardenal Stepinac.

En tornar a Zagreb el Papa es reunirà amb el president croat Franjo Tudjman. L'última jornada la dedicarà a visitar Split. (APIC)

El Papa besa terra a l'aeroport de Zagreb el 1994.

VATICÀ

Anàlisi de les relacions entre filosofia i teologia

ROMA.— Joan Pau II ha signat l'encíclica *Fides et ratio*, que tracta de les relacions entre filosofia i teologia. Aquest document, un text difícil per al lector mitjà, té com a objectiu aclarir els criteris de veritat que formen el pensament humà i que són qüestionats sistemàticament pels sistemes filosòfics vigents. El Papa (doctor en filosofia i teologia) ha tornat a repassar un dels temes que més el va apassionar a la seva joventut, amb un dels més estrets col·laboradors, el teòleg i pensador polonès Tadeusz Styczen, professor de la Universitat de Lublin, que el va substituir a la càtedra.

L'encíclica afronta el problema de les filosofies que han volgut arraconar Déu i que es fonamenten en la impossibilitat que té l'home per arribar a la veritat. Són filosofies basades en una profunda desconfiança en la recerca de la veritat. (Zenit)

COLÒMBIA

Quinze religiosos assassinats en dos anys

BOGOTÀ.— Aquests dos últims anys han estat assassinats quinze religiosos a Colòmbia. La situació és tan perillosa que Mons. Alberto Giraldo, president de la Conferència Episcopal colombiana, ha reconegut que els sacerdots catòlics es troben sota el setge de la guerrilla, els paramilitars i la delinqüència comuna. Davant d'aquesta situació, el president del país, Andrés Pastrana, ha afirmat que «el govern està disposat a protegir la vida de tots els colombians». Les dues últimes víctimes han estat assassinades aquest mes de setembre: un seminarista de 26 anys i un sacerdot redemptorista de 48, aquest darrer mentre celebrava l'Eucaristia. (Zenit)

ITÀLIA

Nou superior dels oblats

ROMA.— El P. Guillermo Steckling, de 51 anys i natural d'Alemanya, ha estat escollit nou superior general de la congregació dels Missioners Oblats de Maria Immaculada durant el 33è Capítol General d'aquest Institut. El P. Steckling succeeix en el càrrec Mons. Marcelo Zago, nomenat pel Papa secretari de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles i elevat a la dignitat d'arquebisbe. (SIC)

VIETNAM

El catecisme, censurat

HANOI.— Els fidels vietnamites poden llegir el catecisme de l'Església catòlica però amb una censura imposada pel règim. Les autoritats han omès 34 fragments de la redacció oficial que va fer el Vaticà el 1992, entre ells els que condemnen les ideologies atees i totalitàries. (Zenit)

EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ
EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.

T2000

Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!

Espanya

Les migracions, punt de trobada

■ L'Església denuncia la intolerància i la xenofòbia

MADRID.— El diumenge passat, 27 de setembre, l'Església espanyola va celebrar el Dia de les Migracions sota el lema «Esperit d'entesa», dedicat

a reflexionar sobre el fenomen migratori i el compromís cristià de solidaritat i promoció humana dels emigrants.

La Comissió Episcopal de Migracions ha elaborat un document en què assenyala que les migracions són un moviment que afecta els cinc continents i gairebé tots els països. Els bisbes destaquen, entre les causes del fenomen migratori, l'abisme cada vegada més gran que hi ha entre les àrees del Nord (desenvolupades) i les del Sud (en vies de desenvolupament); la violència i la guerra, «amb les quals han de conviure nacions senceres i que obliguen la població a fugir per evitar autèntiques crueltats i

massacres»; la misèria, la manca de recursos econòmics i socials; les condicions polítiques i la falta de perspectives de desenvolupament.

Els prelats expressen la convicció que les migracions són un mitjà perquè els homes i les dones es trobin, enderroquin prejudicis i augmentin la mútua comprensió. En aquest sentit, lamenten les dificultats que sovint hi ha a l'hora d'acollir els emigrants: menyspreu, intolerància, violència, racisme i xenofòbia. Per això, recorden que cal tenir en compte els seus drets cívics, laborals i la seva riquesa cultural.

L'Església ofereix, segons els bisbes, «l'universalisme cristià com a projecte pluricultural, tal com el presenta el Concili Vaticà II, on es defineix l'Església com a nou poble de Déu

que viu en tots els pobles de la terra i en pren els ciutadans, recordant que el camí no és marcar diferències, sinó subratllar els elements comuns».

Els bisbes agraeixen l'esforç d'individus i associacions que treballen amb els immigrants, apostant per la comprensió i la solidaritat. Els prelats subratllen que el «compromís de l'Església amb els immigrants no es pot reduir a organitzar estructures d'acollida i solidaritat. Ha de rebre'ls al pas amb actitud de comprensió i amor, compartint la seva situació amb esperit evangèlic, oferint l'esperança cristiana o afavorint la possibilitat de practicar la pròpia fe». (C.C.)

El fracàs de la presó

MADRID.— Les 330 persones que van assistir a la primera Trobada de Pastoral Penitenciària celebrada a Burgos de l'11 al 13 de setembre han fet públiques les seves conclusions. La principal és que la presó és un fracàs perquè «és una estructura viciada des de l'origen, destinada a rebre el que la societat considera deixalles humanes». Els participants han constatat que no hi ha projectes seriosos de reinserció i rehabilitació i que «la presó és una falsa solució social». Des de la Pastoral Penitenciària es proposa remodelar els models educatius que facin que les persones es valorin més pel que són que pels «èxits i qualificacions obtingudes»; revisar el nou codi penal; buscar alternatives a la presó i incrementar el temps i la qualitat de les comunicacions amb la família, amistats i coneguts. A més, els participants s'han compromès a «humanitzar les institucions penitenciàries amb la nostra presència, col·laboració, crítica i denúncia, des del missatge alliberador de Jesús». (SIC)

Cartell del Dia de les Migracions.

Inscripcions per al Congrés sobre Caritat i Pobresa

MADRID.— La Secretaria del Congrés sobre Caritat i Pobresa que se celebrarà del 20 al 22 de novembre a la catedral de Sevilla ha obert el termini d'inscripció per a les sessions de la trobada. Les inscripcions es poden fer a la Secretaria del Congrés, situada a l'arquebisbat de Sevilla (plaça Virgen de los Reyes, s/n), o a través dels animadors o enllaços que hi ha a les parròquies, comunitats religioses, col·legis o altres organismes eclesials. (SIC)

DE FRANC si vostè vol

Sentir-hi millor sense que els altres ho notin

Li passa sovint que voldria entendre millor el que diu la gent mentre parla o la televisió? Accepti la nostra oferta GRATUÏTA. Podrà sentir-hi millor sense necessitat de fer servir un audífon tradicional i sense la por que la gent ho noti.

- **SENSE DUR RES A LES ORELLES**, cap auricular... cap cordó... cap cable... res a amagar amb les ulleres acústiques especials.
- **TOT A L'ORELLA** completament fet a la seva mida, minúscul i invisible.
- **HI SENTIRÀ MÉS CLARAMENT**, amb totes dues orelles. Entendrà dues vegades millor, enlloc de la meitat sentit-hi només amb una orella.

Una oferta especial limitada! Un regal!

Oferim una utilíssima publicació només als lectors dèbils d'oïda. Si vostè té un problema auditiu ompli, retalli i envii aquesta butlleta ràpidament. AMPLIFON li enviarà DE FRANC el regal que té reservat per a vostè.

ENVIEU LA BUTLLETA AVUI MATEIXI
OFERTA VÀLIDA FINS EL 10 DE OCTUBRE

DE FRANC

amplifon

LA SOLUCIÓ A LA SORDESA

AMPLIFON. C/ Trafalgar, 6 - 3a planta - 08010 Barcelona

Prego que m'enviïn DE FRANC el regal per als dèbils d'oïda, sense cap compromís per part meva.

NOM.....
COGNOMS.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ..... C.P..... PROV.....
TEL..... DATA DE NAIXEMENT.....

Carta Dominical

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Esborrar Déu

En acabar l'article de la setmana passada, vaig voler esborrar la còpia que en tenia en un disquet. El títol que havia donat a l'article era *Déu*. Quan vaig donar l'ordre d'esborrar, la pantalla, com és habitual, preguntava si l'usuari estava segur de no cometre cap error. Però el que em preguntava l'ordinador era: «¿Esborrar DÉU?», mentre pampalluguejava: NO, NO, NO... (abans del SÍ entre parèntesis). Vaig pitjar SÍ, però vaig notar una impressió estranya. Entre mi pensava quants n'hi ha que intenten esborrar Déu de les seves decisions, de les seves esperances, de les seves il·lusions, de la seva vida. Si bé en el pregon de l'ànima, si ho permeten, pampallugueja NO, NO, NO...

Explicant la indiferència religiosa, a Jean Guitton, a l'obra *Mon testament philosophique*, li sembla que la persona és, alhora, naturalment religiosa i naturalment materialista. Això fa que tendeixi a fabricar materialismes religiosos i religions materialistes. És a dir, materialitza la seva religió, quan cerca resultats materials amb les seves pregàries i sacralitza els seus materialismes. Exposa, com a exemples actuals, a propòsit d'aquesta sacralització, la «resacralització d'un erotisme desencantat, gust per allò fantàstic i per l'horror, esoterisme i simbolisme, vidència i màgia, necessitat de vida en comú en aquest ambient: d'aquí les sectes i coses semblants». Malgrat tot, l'home és un animal naturalment religiós. Fins els seus ateismes tenen quelcom de religiós. «Els dos segles darrers han estat somoguts per les grans místiques de la Història, de la Llibertat, del Progrés, etc.»

Aquestes afirmacions me'n recorden unes de molt semblants del Dr. Rovira Belloso, a la seva darrera obra *Del Vaticà II al Concili Provincial Tarraconense*, on defensa que hi ha alguna cosa profunda que explica l'aparició successiva de les ideologies proclius a l'agnosticisme o a l'ateisme: «És una cosa òbvia i vital: a l'època contemporània, "la religió

arriba a ser supèrflua" per a qui vol viure totalment d'acord amb l'hedonisme, l'utilitarisme, el darwinisme social competitiu o llei del més fort i l'elevat nivell de benestar propi d'occident.»

Per a Guitton, la indiferència religiosa no és cap novetat. Només ha canviat de forma. Fent un judici, potser extremós, sobre uns temps ja passats, ell creu que una religió materialista i supersticiosa—demana perdó d'expressar-se així—pregava Déu a cada pas a fi d'aconseguir favors materials, «però en el fons restava sovint indiferent a la relació mística amb Déu. Se n'hauria pogut dir sens dubte "indiferència religiosa", en un sentit ampli, d'aquesta vida religiosa».

Pensa, però, que tot ésser humà és religiós en el fons. El materialisme religiós no és altra cosa que una desviació. Sempre hi cabrà una religiositat més elevada. «La mística és el centre de la religió. Altrament, allò que s'anomena religió no és sinó una barreja de màgia i d'esperit gregari. D'esperits místics, n'hi haurà sempre. Sempre hi haurà sants... La religió no serveix de res si no és autèntica, espiritual i desinteressada. Perquè és així com ella pot fomentar el compromís, l'amor, l'amistat. L'esdevenidor és la santedat.»

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Infondre valors ètics a la cultura

En poc temps, s'ha produït en les consciències i en la societat un profund «canvi de valors». Tots som conscients dels canvis socials i ètics que hem viscut en no massa anys.

Abans d'aquests canvis recents hi havia una certa «homogeneïtat cultural», és a dir, la vigència en la nostra societat d'uns valors ètics cristians, acceptats per tothom. Tanmateix això ha canviat. Heus ací que ha aparegut un pluralisme d'idees, conviccions i

maneres de pensar diferents, i fins i tot oposades a les sostingudes pel cristianisme. I això sobre la vida, l'home, la família i la societat.

Som ben conscients que s'ha trencat aquella unitat espiritual que amb gèrmens de divisió ens caracteritzava. Han desaparegut les «evidències ètiques» de moltes persones i de molts grups. Avui tothom ho discuteix tot.

Això porta a un «relativisme moral» segons el qual no hi ha res objectivament bo o dolent. Tot depèn del que en pensa cadascú. I això és preocupant, puix pot portar a una degradació de la persona humana.—

Avui es constata l'aparició d'uns nous valors, pràcticament infravalorats abans, encara que en el fons són evangèlics: l'interès per la pau i per la solidaritat. Aquests valors són vàlids però insuficients i posen de manifest que és urgent una total «recomposició moral».

Enmig d'aquesta realitat ens podem preguntar si és suficient que l'Església proclami una i mil vegades els grans principis de l'ètica cristiana. L'Església ho ha de fer, però no és suficient. És indispensable

reeducar les consciències en tota la veritat de l'home, també en la seva dimensió social.

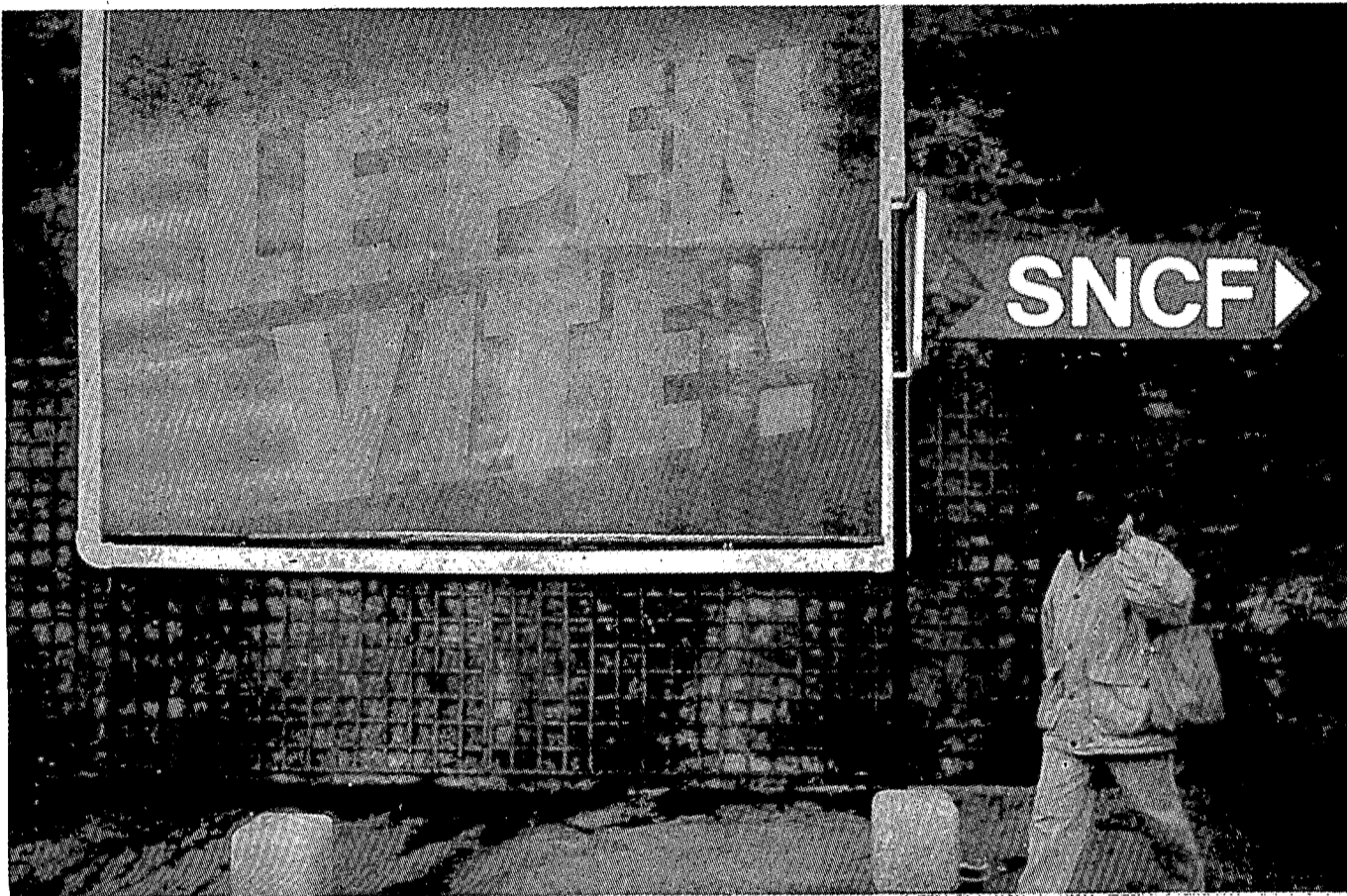
La nostra cultura necessita una «ànima ètica». Això és el mateix que afirmar que cal procedir a una veritable «nova inculturació» dels valors morals de l'Evangelí. Es tracta d'una part essencial de la «nova evangelització», tan demanada per Joan Pau II.

En aquest treball urgent i engrescador els laics catòlics hi tenen un paper molt important i insubstituïble. Es tracta de posar en pràctica, en la conducta de cada dia, els valors morals de l'Evangelí. D'aquesta manera es dona un autèntic testimoni de Jesucrist. En el fons es tracta de viure en el món sense ser del món.

L'Església sempre ha defensat l'existència de valors ètics objectius i ha vist principalment en el Decàleg—els manaments de la Llei de Déu—l'expressió més adequada de quelcom intangible: allò que, segons el Concili Vaticà II, «està inscrit en el cor de l'home». Els homes han de tornar a mirar el Déu transcendent, que és el fonament últim de tot valor objectiu.

opinió

Zoom

Arreu es parla en contra dels nacionalismes violents o disgregadors. Sobretot aquests darrers aixequen les ires dels ultranacionalismes unificadors, excoents i racistes. L'ombra de Hitler sembla renéixer amenaçadora, com a França amb Le Pen, propugna un sentit racista que s'escampa perillosament. I aleshores hom es pregunta: ¿per què tant d'esforç per crear una Europa unida, en el marc d'una àmplia i harmònica diversitat?

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

El pare Pio de Pietrelcina

La ciència no utilitza la paraula *miracle* davant d'una dona de la ciutat de Salerno curada pel pare Pio de Pietrelcina, quan es trobava en un hospital esperant sotmetre's a una intervenció quirúrgica. La ciència admet la seva impotència per donar respostes racionals al fet que va tenir lloc l'1 de novembre de 1995.

El professor Raffaello Coretesini, cirurgià de la Universitat La Sapienza de Roma, va analitzar el cas en el marc del procés de beatificació del pare Pio i va assegurar que «la curació és científicament inexplicable».

En efecte, poc abans de ser operada d'una ruptura del coll de tòrax, la dona va sentir la veu del pare Pio que li deia: «Jo sóc el teu metge, t'he guarit.» Sentint-se millorada, l'operació es va suspendre i les anàlisis clíniques van mostrar que havia quedat totalment restablerta i que les radiografies ho confirmaven.

El pare Pio, framenor caputxí, és una de les figures més estimades de tot Itàlia. De pares camperols, va ingressar als caputxins el 1903 i fou ordenat prevere el 1910. Posterior-

ment fou destinat a San Giovanni Rotondo, on va romandre fins a la mort. Als 31 anys va rebre els estigmes de Crist a les seves mans, peus i costat. Això va provocar una intervenció del Sant Ofici, el qual, l'any 1922, va afirmar «que no hi havia res de sobrenatural» i va prohibir al bon frare l'exercici del ministeri sacerdotal, excepte l'Eucaristia, que podia celebrar privadament en una capella del convent. El pare Pio va obeir amb gran humilitat.

Mentre els científics discutien i el Sant Ofici rebutjava el miracle dels estigmes, milers de persones acudien al convent de Rotondo per rebre el sagrament de la reconciliació pel ministeri del pare Pio. Confessar-se amb ell no era fàcil, donat que el pelegrí havia d'esperar dies i dies fent torn.

El pare Pio va fundar la Casa della Sofferenza per acollir persones amb problemes físics o psíquics. En l'àmbit espiritual, creà els Grups de pregària, que actualment arriben a 2.000, difosos per tot el món. Va morir el 3 de setembre de 1968. Les seves despulles reposen en un racó de l'església dels caputxins de Santa Maria delle Grazie i, constantment, hi acudeixen milers de pelegrins.

Fa dos anys, el 18 de desembre de 1996, i en presència del papa Joan Pau II, es promulgà el Decret sobre les virtuts heroiques del servent de Déu, pare Pio de Pietrelcina. Avui és, doncs, «venerable», darrer pas cap a la seva beatificació.

La vida d'aquest religiós fou molt dura i incompresa pels seus superiors, com ho fou la d'un altre framenor de la nostra terra: sant Salvador d'Horta. Potser per aquí foren heroiques les seves virtuts... Amb tot, Joan Pau II ha dit: «La fecunditat misteriosa de la llarga vida de sacerdot i de frare, fill de sant Francesc, del pare Pio continua actuant de manera creixent.»

El poble fidel el canonitzà en vida. Ara només falta que l'Església oficial el proclami sant després de mort.

Notes insignificants

Germà Adrià

Tractament adient per als drogoaddictes?

És cert que el consum de les drogues dures, l'heroïna i la cocaïna, disminueix. Però també és cert que hi ha molt d'interès per part de les autoritats a publicar-ho. També és cert que hi ha molts centres que atenen els drogoaddictes: granjes terapèutiques, centres de tractament ambulatori, però també hi ha molt d'interès a publicar que se'ls atén molt bé. També és cert que s'administra metadona, la qual cosa impedeix que moltes persones es droguin amb heroïna. Però, ¿cap a on condueix la metadona? Quanta gent es conforma només amb la metadona i no la «guarneixen» amb pastilles, alcohol o altres ingredients que la complementen a gust del drogoaddicte?

Sí, hi ha molts llocs per als drogoaddictes, però al carrer queden els que han fracassat als centres o a les cures ambulatories o als hospitals. Qui se n'ocupa? Els donem per desnonats? Ja no ens preocupen? Desitgem que es morin aviat i ens deixin tranquils? Per sort o per desgràcia, aquesta gent és la que jo em trobo pel carrer. Aquests són els meus amics i ells confien en mi i jo en ells. Per a ells, per als fracassats, per als que s'han enfonsat, no hi ha res.

Potser l'Ajuntament hauria de tenir al carrer equips d'educadors especialitzats per a ells. Equips que no pretenguessin reformar-los de sobte, sinó atendre'ls, escoltar-los, acompanyar-los... Però, ¿com i amb qui formar aquests equips? És millor viure d'estadístiques, d'estudis de laboratori i d'interpretacions de la realitat. Els drogoaddictes que trobo perduts pel Raval o pel barri Gòtic ja no poden, ni volen, anar a un lloc on se'ls tracta com un número o com a clients indesitjables. Decebut de tothom, «contra tots», necessiten persones per compartir el carrer i que els condueixin on se'ls tractarà amb la mateixa estimació.

Jo sovint fracasso amb els meus amics del carrer, i l'única cosa que puc fer és enviar-los a sor Genoveva la qual, tot i que fracassin cent vegades, els rebrà sempre amb l'amor del primer dia.

Punt de vista

Albert Sáez

Professor de la Universitat Ramon Llull

Religió i representació

«La paraula poètica i la religiosa es confonen al llarg de la història», ha escrit el poeta Octavio Paz en l'impagable assaig *El arco y la lira*, de nou en circulació a la llibreria arran de la mort de l'escriptor. Com és possible aital identificació? La resposta la dona el poeta travestit en assagista: «La religió és una terra incògnita per a la raó, quan volem expressar-la no tenim altra possibilitat que les imatges i les paradoxes.» Poesia i religió ens acaren amb els límits del llenguatge. Diríem que ens enfronten amb tota forma de representació: l'amor i Déu, els grans objectes de la poesia i de la religió són difícils d'expressar en paraules, però també en imatges, en notes musicals o en formes escultòriques.

Durant el segle xx hem assistit a la progressiva desconfiança en el realisme com a expressió perfeccionista de la veritat. Des del surrealisme fins a l'escriptura automàtica, la cultura occidental ha donat la raó a Kandinski quan sentenciava que «la més gran diferència exterior esdevé la més gran similitud interior». La confusió entre realitat i representació en la cultura popular de masses esperona la crisi de la poesia i de la religió. Si abans podien aspirar a ridiculitzar el realisme del llenguatge, ara es troben sense capacitat de generar formes virtuals de realitat. Des del punt i hora que la realitat és una representació, deixa de tenir sentit transgredir qualsevol convenció expressiva. Si Wittgenstein clamava per no dir allò que només es pot mostrar, la religió i la poesia deixen de singularitzar-se quan tot és mostrat i res és dit, si més no en aparença.

Mentre els llenguatges patien aquesta mena de problemes, la religió —especialment el món cristià— procedia a una progressiva desnarrativització, com ha assenyalat el professor Weinrich. Vol dir la renúncia a expressar-se en formes metafòriques i en tota mena de trops per parlar només des de la racionalitat teològica. El cristianisme s'ha plantat a final del segle xx amb un llenguatge impressionista actualitzat per última vegada a l'edat mitjana i amb un llenguatge expressionista construït amb el vocabulari teològic il·lustrat. La fe cristiana es mostra en la paràbola del gra de mostassa o en les processons de Setmana Santa i es diu en sentències del tipus «l'encarnació del verb». Ambdues resulten incomprensibles per a la cultura popular del segle xx. La cultura de masses demana noves formes narratives que expressin l'experiència religiosa cristiana. Tot el patrimoni metafòric, per exemple, lligat al món agrícola és avui obsolet per insignificant entre la majoria de la població en les societats occidentals avançades, que curiosament troben més significatives algunes formes orientals d'expressió de la relació amb la transcendència —encara que només sigui perquè les senten més espectaculars.

La solució no és editar la Bíblia en còmic ni gravar cants gregorians en versió disco. L'Església va perdre el monopoli de la cultura occidental després de la

il·lustració. Ha estat un exercici de purificació per ambdues bandes. De nou el cristianisme es troba en la dificultat d'inculturar-se, de contextualitzar un missatge universal en un espai i en un temps concrets. Contràriament a les afirmacions de certs documents oficials, els referents no s'han de buscar en l'experiència africana o llatinoamericana. Els cristianisme va arribar en aquests continents com a apòsit de la colonització en un exercici de confusió espectacular entre cultura, religió, política i economia que els fonamentalismes estan desentrellant dos segles després. Resulta més allisonadora la tasca de sant Pau quan arriba a la Roma imperial que la dels missioners darrere dels

conqueridors. El moment actual és més paulí que constantinià. No són hores de croades, sinó de parlar de forma comprensible en les àgones modernes.

Cal perdre la por d'equivocar-se i sobretot la temença a l'heterodòxia. Una de les característiques de les sectes és l'ús de llenguatges incomprensibles per a la resta de la societat. Sense una renovació del llenguatge religiós, el cristianisme —i especialment el catolicisme— corre el perill d'esdevenir una colla d'ortodoxos benavenguts i incomunicats amb la societat contemporània. No hi ha traïció més gran a la vocació universal del cristianisme. Seria millor treballar-hi ara que demanar perdó per l'error quan passin tres segles.

AVORTAMENT: No és legal. És letal.

No estàs sola. PRO VIDA ha ajudat més de 15.000 mares amb aliments, allotjament, atenció mèdica, psicològica, econòmica i laboral.

No avortis. Truca.
Viu i deixa'l viure.

FEDERACION ESPAÑOLA DE ASOCIACIONES PRO VIDA

N.I.F. G08840977

LLAMA Y VIVE

93 204 71 11 / 91 548 25 26

ALBACETE 967 52 34 76 - ALACANT 965 20 98 71 - BADAJOZ 924 25 13 53 - BARCELONA 932 04 71 11 - BILBAO 944 15 55 19 - CARTAGENA 968 12 27 76 - CASTELLO 964 25 24 10 - CORDOVA 957 49 28 57 - CONCA 969 23 29 80 - GIJON 985 34 73 45 - GIRONA 972 22 76 22 - JAEN 953 24 33 28 - JEREZ 956 34 04 31 - LLEO 987 25 69 58 - LUGO 982 22 53 70 - MADRID 915 48 25 26 - MADRID 914 35 17 28 - MAIRENA DEL ALCOR 955 94 27 97 - MALAGA 952 21 66 11 - MURCIA 968 21 82 22 - ORENSE 988 24 51 66 - OVIEDO 985 25 91 31 - PALÈNCIA 979 72 89 54 - PAMPLONA 948 22 44 73 - SANTANDER 942 33 49 96 - SEGOVIA 921 42 42 15 - SEVILLA 954 27 89 50 - VALÈNCIA 963 52 51 91 - VALLADOLID 983 33 30 32 - VIGO 986 26 17 16 - VITORIA 945 27 16 19 - SARAGOSSA 976 20 00 66

Cartes del lector

Logoteràpia

Sra. Directora,

Si un és sincer, a vegades dubta a dir «la mare naturalesa», perquè més aviat la veu com a madrastra cruel, que constantment amenaça. Una de les coses que més m'estranya és que l'home de la cultura actual reprimeixi els pensaments que li resulten desagradables, cosa que el porta a l'angoixa constant i difusa. Avui els millors psicòlegs lluiten perquè les persones tinguin valor per dir-se clarament el motiu inconfessat que els neurotitzava. El motiu d'aquesta carta meua, tan estranya, rau en allò que avui en diuen l'art dels verins. Té una intenció mèdica consistent a donar un verí més fort perquè la persona vomiti. És qüestió de dir-se sense embuts allò que és tràgic i de no silenciar-ho. Això és la psicoanàlisi. Això és la logoteràpia.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estany

Masculinitat i feminitat

Sra. Directora,

Aquesta lluita sense treva que durant els últims anys s'ha dut a terme entre home i dona ha desdibuixat les característiques femenines, sense parar esment en el risc de la masculinització de la dona. La maternitat es presenta com una injustícia de la naturalesa, que és necessari remeiar a qualsevol preu. El matrimoni obert a la vida és considerat com la més gran limitació de la llibertat de la dona, que li impedeix el desenvolupament professional necessari per ascendir socialment, i l'avortament és presentat com un dret. A la vegada, baixa de manera preocupant la taxa de natalitat i els avenços mèdics podrien canviar notablement les relacions de parentiu i, fins i tot, hi ha qui parla de quelcom tan antinatural

Esqueles a

Catalunya Cristiana

Truqueu al
934 905 988

Descompte especial per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, obrim aquesta nova secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Pocs nens i mal atesos

Sra. Directora,

Les dades suren, de vegades escandalosament, quan els fets arriben als jutjats, d'altres silenciosament, quan no surten de l'entorn més immediat, però sempre causen una impressió quan es coneixen.

Faig referència a totes les manifestacions de crueltat envers els nens, normalment provocades pels seus pares, que són els seus cuidadors naturals. I he dit «totes» expressament, perquè ens podem quedar curts. Hi ha maneres més perverses i recargolades, com l'abandó i el desamor...

L'escriptora Nadia Fusini, en una entrevista concedida a Maria Assumpció Guardiola, diu que «l'anorèxia no neix de voler semblar una model, sinó de la fam d'amor, de la necessitat d'aliment espiritual». L'autora ha publicat una novel·la que és una urpada a la consciència i enfoca la qüestió des d'un angle imprevisit per al gran públic.

Fa poc ens parlava de l'augment de nens tristos. Sembla que els nens ja no són entremaliats, encara que poden arribar a ser summament violents i cruels. Si ens acostem als tribunals, ens trobem amb menors que reneguen dels seus pares, seriosament, davant dels jutges; amb menors que denuncien els seus pares per abandonament o per haver-los tret de casa, i mares que deixen sols els seus fills petits, durant dos dies, i a més sense menjar.

Estem fallant tots, de totes les maneres possibles. Però ja ha arribat l'hora de rectificar. Hem de tornar a compondre el nostre entorn afectiu pròxim, a més de preocupar-nos de les injustícies comeses a quinze mil quilòmetres de casa nostra.

ISABEL ESTEBAN
Barcelona

com la possibilitat d'homes embarassats.

Moltes dones que han llegit la carta apostòlica *Mulieris dignitatem*, del Papa Wojtyla, encara que procedeixin de plantejaments diferents com passa amb Maria Antonietta Macciocchi o amb Victòria Camps, han descobert que s'estava tocant diana i que a través d'aquest llenguatge parlava algú que les entenia i que deia la veritat. En l'esmentada carta, s'assegura que els recursos de la feminitat es poden resumir en un de sol: sensibilitat per l'humà. Això comporta una capacitat peculiar per conèixer les persones, per acollir-les com són, estimar-les per elles mateixes i saber el que necessiten. Es tracta d'un do que fa possible l'estar a prop dels altres.

L'anomenada intuïció femenina no és altra cosa que un mode de coneixement immediat mitjançant el qual s'arriba al més íntim dels éssers, captant amb rapidesa i encert la realitat actual. S'afirma que a la dona Déu li ha confiat de

manera especial l'home, és a dir, l'ésser humà, i la societat tecnificada i deshumanitzada està esperant la manifestació de l'empenta de la dona. Victòria Camps diu que «potser sigui cert que les dones, iguals però diferents, estiguin en condicions de mostrar al món aquesta sensibilitat envers els altres... En qualsevol cas, de la incorporació de la dona a la feina i a la vida pública, quelcom de positiu se n'hauria de treure. Quelcom de positiu més universal que el simple alliberament de cadascuna de les dones».

M. ELENA VIZCARRO
Barcelona

Els embolics del senyor Clinton

Sra. Directora,

A les persones que considerem el matrimoni sota la moral cristiana ens

dolen les insistents notícies que fa una colla de setmanes publica la premsa sobre els embolics sentimentals del president dels Estats Units. No volem caure en la murmuració ni en falsos testimonis prohibits en l'octau manament de la Llei de Déu. Així mateix, és bo recordar aquella recomanació de l'Evangelí: «Qui sigui net de culpa que tiri la primera pedra.»

La història i els fets de cada dia ens ensenyen que les persones amb poder econòmic o polític intenten adaptar al seu caprici la moral sobre diner, faldilles i poder, i naturalment corren més risc que els pobres de caure en la infidelitat del matrimoni. No en va ens recorda també l'Evangelí que és més difícil que entri un ric al regne dels cels que passi un camell per la porta de l'agulla.

No entenem que en un país com els Estats Units, que des del temps del cinema mut va omplir Europa i les cinc parts del món amb escàndols de sexe, persones amb dignitat política s'esgarrifin i s'escandalitzin (o ho fan veure) per una possible falta de la vida privada del primer ciutadà nord-americà.

No serà que la política té remolins tèrbols? Hom diria que al clan demòcrata li convé remoure el caliu de l'escàndol Clinton per dos motius polítics. Primer, per fer simpàtic a les senyores americanes la figura del president, ja que a les aficionades a la premsa del cor els escàndols morboses les inclinen a retre culte als galants escandalosos. Segon, per distreure el poble dels greus problemes humans que avui horritzen la bona gent. Trenta guerres civils i ètniques martiritzen el món actualment.

Estats Units, que hauria de donar llum al món, actualment ens omple de fum amb estratagemes polítics de moralitat morbosa per distreure la ignorància del poble dels punyents drames mundials que ens haurien de fer caure a tots la cara de vergonya.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'a-tendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

La primera exigència de l'«ofici d'home»

Joan Guiteras i Vilanova

Hi ha una persona que em sol demanar consell. Sovint li parlo de les virtuts. Un dia em deia que no acabava de comprendre que fes servir el mot *virtut* per referir-me a les actituds humanes i cristianes. La veritat, però, és que el tema de la virtut és un tema molt viu en determinades latituds del nostre planeta. No sé si estan desplaçats els pensadors que en tracten o si nosaltres estem endarrerits per manca de reflexió i de sintonia amb determinats debats mundials. El fet és que el tractat de les virtuts engendra novament debats i literatura. En realitat, en la qüestió de la moral actual, el tema de les virtuts ha assolit un paper primordial.

En un escrit anterior vaig descriure l'autoestima i la identificava amb la humilitat. La cosa seria aquesta: sense autoestimació no es pot fer camí espiritual. Sense acceptació positiva de si mateix no s'avança en el seguiment del Senyor.

Parlar d'humilitat no és fàcil. Els mateixos cristi-

ans no sempre la valorem. Un autor afirma que la humilitat s'ha fet com desconeguda o difícil de reconèixer. No serà una simple submissió servil o resignació? Fins i tot, hi ha qui pensa que allunya de la comprensió dels problemes reals del nostre món. Els homes d'avui, convençuts de la competitivitat, podem creure que cal enfrontar-se amb el toro cara a cara, amb la pròpia força. Com si la humilitat no fos una veritable força. Virtut, a fi de comptes, significa fortalesa. La humilitat és el coratge major de les persones. La força que no minva i que assoleix la fraternitat, la vertadera estimació i el compartir.

La literatura dels clàssics pagans no coneix pas aquesta virtut típicament cristiana. En la mesura que compremem la vocació transcendent o sobrenatural de la persona humana, podem afirmar «que la humilitat constitueix la primera exigència de l'«ofici d'home», creient o no». El mot *humilitat* no sol sortir a les pàgines dels diaris ni l'empren els aimants del poder.

saber escoltar

En canvi, la humilitat és una virtut divina. Una passió divina. Déu s'ha abaixat fins a nosaltres tant en crear-nos com en redimir-nos. El Crist pobre de Betlem, escopit i flagel·lat després d'un judici injust, clavat en la creu com si fos un malfactor, és fonamentalment un misteri d'amorosa humilitat.

En el Crist s'entrellacen la majestat i la humilitat. La seva humanitat divina divinitza la nostra humilitat. La humilitat, de fet, ens enlaira, malgrat les nostres defallences, fragilitats i falles. L'home és pecador, però també redimit. L'home és pols, però té la possibilitat d'elevat-se. La virtut de la humilitat és una vertadera força.

Escriu J. L. Bruguès: «La humilitat no és una virtut humil; té assegurada la seva grandesa. En oposició amb els prejudicis i les caricatures on l'hem tancada freqüentment els mateixos cristians, la humilitat és la virtut de la partença i de tornar a començar en busca de les altures... És el nom cristià de l'autoestima, i sense ella no hi ha salvació en la moral.»

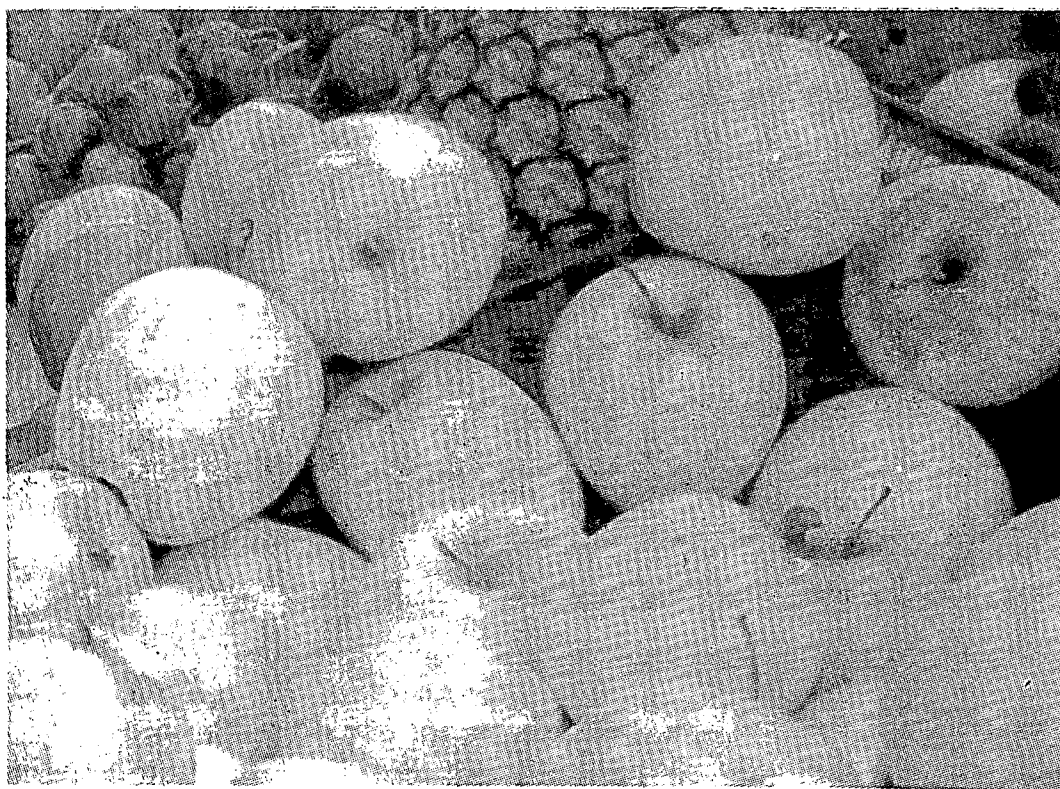
La poma

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà (e-mail: ynaraja@redestb.es)

Ja ho he dit altres vegades, al costat de casa tinc un petit hort parroquial. Fa pocs dies vaig recollir la collita d'un arbre petit, era una pomera. És tan petit que la parella amorosa del *Càntic dels Càntics* no es podrien arrecerar sota la seva ombra (8,5).

Tot i que la feina de recollir la fruita va ser poca, ha estimulat el meu interès i curiositat. Així, doncs, he consultat els meus diccionaris bíblics i han estat un gerro d'aigua freda. Els autors no creuen que el que es tradueix com a poma correspongui a la fruita que nosaltres coneixem. Després he pensat que no n'hi havia per descebre's tant. La diferència entre una «reineteta» i una «starky» també és molt gran i totes dues s'anomenen pomes.

Això em recorda que, per a molta gent, el fruit del relat del pecat original és, erròniament, una poma. I que, per a molts, aquest meravellós relat sigui

motiu de mofa.

Escriuré un apunt d'un record molt desagradable que em va passar fa uns anys. Vaig anar per casualitat, i de franc, a la representació d'una compa-

nyia de teatre i mim molt famosa. En un moment determinat van ridiculitzar la narració catequètica del Gènesi. No vaig tenir més remei que abandonar el local, i la meua germana també. Haig de con-

fessar que és l'única vegada que ho he hagut de fer. D'altra manera, l'endemà no hauria pogut llegir la Bíblia amb devoció ni escriure sobre ella. Era qüestió de coherència. I les meves preferències envers la Bíblia estan molt per sobre de qualsevol espectacle, per molt famosa que sigui la companyia. Malauradament, no va marxar ningú més. I es representava en una ciutat de sants.

Lamento no haver escoltat ni llegit cap queixa. Em sap greu pel respecte i la veneració que tinc pel llibre revelat i perquè, més tard, hi va haver queixes públiques i, fins i tot, alguna denúncia judicial, per una representació de la mateixa companyia en què s'ironitzaven les estructures clericals. Llàstima que la denúncia d'una mofa a l'organisme no anés precedida per una denúncia profètica, sense necessitat de ser judicial, en defensa de la Bíblia. (La cortesia no exclou pas el coratge.)

a propòsit de
la Bíblia

diòcesis

Girona

«Benaaurats els que treballeu per la pau, perquè construïu el Regne de Déu»

■ El bisbe de Girona presideix els actes del 25è aniversari de la mort de Mn. Joan Alsina

CASTELLÓ D'EMPÚRIES.— La diòcesi de Girona va recordar el 19 de setembre el 25è aniversari de la mort del sacerdot Joan Alsina, assassinat a Xile els primers dies del cop d'estat militar del general Pinochet. L'acte central va ser una missa celebrada a la catedral de Santa Maria de Castelló d'Empúries.

Els actes van començar amb una conferència d'Alfons Baeza, vicari de Pastoral Obrera de l'arxidiòcesi de Santiago de Xile, que va dibuixar la situació social i pastoral des del període anterior al cop d'estat fins a l'actualitat.

El moment central de la jornada va ser la missa presidida pel bisbe de Girona, Jaume Camprodon, i concelebrada amb més de trenta sacerdots. El temple estava ple a vessar i en un lloc preferent hi havia la mare, els germans i els nebots del sacerdot. L'altar estava guarnit amb so-

brietat: tres ciris i un senzill ram de flors blanques i vermelles. La cerimònia va ser molt emotiva i es va utilitzar el calze de Joan Alsina.

El relat de la mort del sacerdot, la carta que va deixar escrita hores abans que fos detingut i afusellat —«Si el gra de balat no mor, mai no podrà donar fruit»—, la seva negativa a rebre protecció de l'ambaixada i la petició que va fer al seu botxí —«No em posis la bena, no em tapis els ulls. Mata'm de cara. Vull veure't per perdonar-te»—

Joan Alsina.

van centrar les reflexions entorn de l'obra del missioner.

Mons. Camprodon va iniciar l'homilia qualificant de «regal de Déu» el testimoni de Mn. Alsina i del P. Joaquim Vallmajó, aquest darrer assassinat a

Ruanda el 1996. De Mn. Alsina va destacar que era una persona «tossuda» i que «l'Esperit s'havia encarnat en la seva tossuderia, fins al final». El bisbe també es va dirigir als representants xilens tot dient que «des de Girona ens sentim units al poble xilè i a totes les famílies que ploren els seus sense saber on han d'anar a plorar-los».

Mons. Camprodon va donar les gràcies a Mn. Joan Alsina perquè «ara entenem una mica més què significa "el cos de Crist"».

L'acte va comptar amb la intervenció de Miquel Jordà, sacerdot que va treballar a Xile amb Joan Alsina i que ha dedicat setze

anys de la seva vida a investigar i a fer pública la veritable causa de la seva mort: «Recordant en Joan, no ens torbem i continuem endavant. La veritat té la seva hora. Tant de bo que en Joan ens il·lumini.» (C.C.)

CURS 1998-99: FORMACIÓ LITÚRGICA

1) ESCOLA DE LITÚRGIA

Tema d'aquest any: El servei del lector
Els serveis entorn de l'Eucaristia

La temàtica del Curs 1998-99 comprendrà:

Els diversos serveis que poden ser encomanats als laics en el context de la celebració eucarística. Presentarà aquest tema el P. José Aldazabal.

El ministeri del lector: Presentarà aquest tema Mn. Josep Urdeix.

L'any i els temps litúrgics. Presentarà aquest tema Mn. Jaume González Ladró.

Els dijous, a les 19.00 al Centre d'Estudis Pastoral, del c/ Rivadeneira, 6, 3r. Des del 9 d'octubre al 2 d'abril.

2) CENTRE D'ANIMADORS DEL CANT LITÚRGIC

Curs especialment dedicat a tots els qui col·laboren en la millora del cant a les nostres esglésies.

Professors: Domènec Cols, Mercè Cano, Lluís Saumell, Albert Taulé, Josep Soler i Xavier Morlans. Un curs bàsic (amb dos nivells) i curssets optatius de solfeig i salmònida. Repertori, direcció, litúrgia, lectura musical, etc.

Els dilluns, de les 19.00 a les 21.15, a la sala de la Mercè de la Catedral de Barcelona. Des del 6 d'octubre fins al mes de maig.

Informació i matrícula:

Setze anys per saber la veritat

Miquel Jordà, missioner des de fa trenta anys a Xile i Cuba va ser l'encarregat d'investigar les causes de la desaparició d'Alsina i desmentir la versió que havien donat els militars, que asseguraven que havia mort en un enfrontament. Segons Mn. Jordà, el motiu que va provocar la seva mort va ser un altre: «Promoure els pobres, aquesta és la raó per la qual el van afusellar.»

Mn. Alsina, ordenat sacerdot el 1965, treballava a l'arxidiòcesi de Santiago de Xile i compaginava la seva acció pastoral amb un treball en un centre hospitalari, on era cap de personal.

Miquel Jordà va dedicar setze anys a descobrir la veritat i l'assassí, Nelson Mañados. La vida de Mn. Jordà va córrer perill moltes vegades, però per a ell era important dir la veritat perquè «si no se'n parlava es recordaria que Alsina havia mort en un enfrontament i s'havia de fer justícia a la història». Mn. Jordà recorda que quan va saber la veritat, «tot i ser una notícia trista, saltava d'alegria». Un moment emocionant va ser quan va ensenyar una carta de perdó que li havia donat el pare de Joan Alsina perquè l'entregués a l'assassí del seu fill: «El soldat Mañados es va posar a plorar i va demanar disculpes a la família.» Per Miquel Jordà, el cas d'Alsina «és representatiu de dos mil casos més».

D'altra banda, Mn. Jordà ha denunciat a l'Audiència Nacional que a Xile van ser afusellats cinc sacerdots més, a part de Joan Alsina (Antoni Lledó, Miguel Woodward, Gerardo Poblete, Andrés Jarlam y Wilfredo Alarcón, aquest últim va sobreviure a l'afusellament i té dues bales al cos). Una altra de les denúncies que ha fet Mn. Jordà és el procediment per eliminar persones: «Hi havia l'ordre d'extermini sense que els detinguts tinguessin cap judici ni el dret a defensar-se.» Segons el sacerdot, el soldat que va matar Alsina va confessar que havia assassinat cent persones seguint aquest procés. Mn. Miquel Jordà diu que «com a cristià he de cooperar a fuetejar el mal i que no es repeteixin aquests fets. Són crims que s'han de denunciar».

Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona

Rivadeneira, 6 (matins) - 08002 Barcelona

Tel. 93 302 22 35 - Fax 93 318 42 18 - E-mail: epl@tsai.es

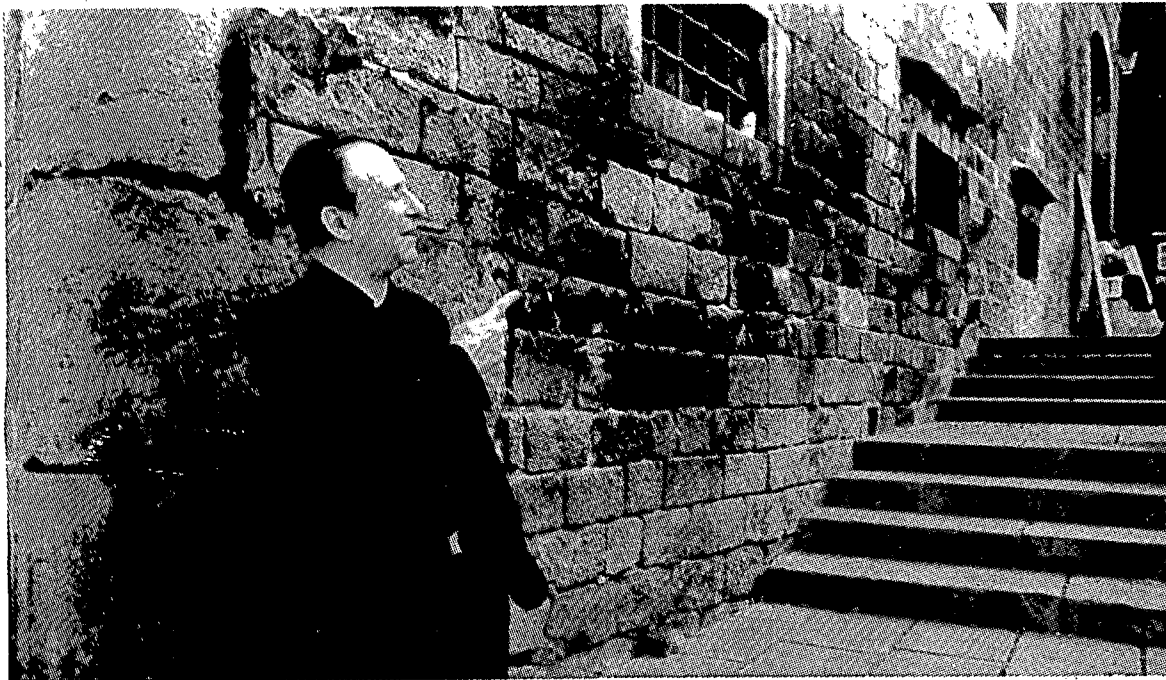
Barcelona

«Volem potenciar el vincle entre arxivers i historiadors de l'art»

■ Conclusions del XIV Congrés de l'Associació d'Arxivers de l'Església a Espanya

BARCELONA.— L'ofici d'arxiver no és pas una feina fàcil, més aviat és una tasca bastant feixuga. «Ens demanen molta competència», confessa Josep M. Martí Bonet, direc-

tor del arxiu diocesà de Barcelona i president de l'Associació d'Arxivers de l'Església a Espanya, que va celebrar recentment una nova edició del seu Congrés Nacional.

Josep M. Martí Bonet.

Fa vint anys —catorze de forma oficial— que els arxivers de tot Espanya es reuneixen per debatre temes monogràfics en el camp de l'arxivística que ajudin a millorar el seu servei a l'Església per tal de fer-lo més eficaç. «Aquest any, amb motiu dels 700 anys de la catedral de Barcelona, hem aconseguit que el congrés vingui per primera vegada a Catalunya», explica el president de l'associació, Josep M. Martí Bonet. «Hem acollit 200 persones, i no tan sols de l'Estat espanyol, també de Portugal i d'Itàlia. Estem molt satisfets de l'èxit de la trobada i esperem que l'any que ve, segurament a Compostel·la, en puguem millorar els resultats», afirma Martí Bonet.

«Els arxius eclesiàstics catalans són importants perquè representen el 75% de tot el conjunt historicocultural d'Espanya». Mn. Martí Bonet també constata la

vinculació entre els arxius i la història de l'art. «Moltes vegades, per desgràcia es descriu la història de l'art a través de comparacions, però no es va a l'arrel del document. La història de l'art s'ha de recolzar en el document, contractes o intercanvis entre objectes», conclou Martí Bonet.

La XIV edició del Congrés de l'Associació d'Arxivers de l'Església a Espanya, va servir per presentar les últimes aplicacions en el camp de l'arxivística i el patrimoni cultural, com ara un nou sistema informàtic integral, anomenat *Lumen*, per facilitar l'accés a qualsevol tipus de d'informació sobre arxius, fotografies, museus, etc.

Francesc Domènech

URGELL

Alimentació més sana per als preveres

LA SEU D'URGELL.— El bisbat d'Urgell va organitzar el mes de setembre un curset de dietètica i cuina per als preveres que va aplegar 25 participants. El curset, una iniciativa de Mons. Martí Alanís, tenia com a objectius oferir unes directrius elementals de dietètica i ajudar els preveres a millorar els seus hàbits alimentaris. En aquest sentit, el professor Màrius Ferrer aconsella el consum de pastes integrals, aigua, fruites i verdures i la cocció bullida, al vapor, a la planxa i al forn. Les classes del curset es van dividir en quatre sessions i en cadascuna s'hi va explicar l'elaboració de cinc plats, alguns ben tradicionals de la cuina catalana com el bacallà amb samfaina i la xatonada, entre d'altres. Les lliçons, que van tenir lloc al Seminari Diocesà de la Seu d'Urgell, les van impartir membres de l'Escola Universitària de Turisme del Pirineu. (A.M.)

Menorca

Mons. Ciuraneta beneeix la nova seu del «Diari Menorca»

MAÓ.— El bisbe de Menorca va beneir el setembre les noves dependències de redacció, àrea de preimpresió i administració del *Diari Menorca*. La remodelació de la seu d'Editorial Menorca, SA ha consistit en una instal·lació d'aire condicionat, el trasllat de totes les dependències a àrees de llum natural, l'estructuració de la xarxa informàtica, la instal·lació d'una centraleta de telefonia digital, l'accés a Internet, l'habilitació de sales d'entrevistes i de personal.

Mons. Ciuraneta va elogiar la tasca del consell d'administració d'Editorial Menorca, que «al llarg dels últims anys ha estat capaç de conduir aquest vaixell i fer que el diari compleixi la seva vocació de servei a la societat menorquina». Segons el prelat, una de les principals tasques dels mitjans de comunicació és la de «promoció del progrés de la comunitat humana». A l'acte hi van assistir nombroses autoritats públiques, així com també els accionistes i representants de l'empresa. (G.F.)

Tot a punt per a la visita pastoral diocesana

CIUTADELLA.— El bisbe de Menorca, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, ha manifestat la seva decisió d'iniciar la visita pastoral a les parròquies de l'illa durant el curs que ara comença. En les seves darreres cartes pastorals publicades en el Full diocesà, el bisbe exhorta tota la comunitat cristiana menorquina a preparar-se per a aquest esdeveniment eclesial. Segons Mons. Ciuraneta, «la visita pastoral ha de servir per conèixer millor i més evangèlicament la nostra comunitat diocesana, per estimar-la i servir-la com el Senyor vol».

A finals del curs passat, el bisbe de Menorca va començar la visita pastoral a la parròquia de la Mare de Déu del Carme, de Maó, amb la qual continuarà a partir del proper mes d'octubre. Mons. Ciuraneta demana a les parròquies «que no oblidin el compromís col·lectiu, de tota la diòcesi, de tirar endavant les propostes de l'assemblea diocesana» que va cloure l'Església menorquina el mes d'abril passat. La pastoral diocesana necessita, segons el bisbe, ocasions com la presente visita per avançar més decididament cap a una pastoral més conjunta. (G.F.)

UNA VEU EXULTANT

UN CANTORAL
PER AL
TERCER MIL·LENNI

«Una veu exultant» és un cantoral amb 275 cançons amb melodies fàcils i amb textos de contingut bíblic.

Autor: Mn. Josep Soler pvre.

Pròleg: Cassià M. Just, abat emèrit de Montserrat.

- Per a la Missa, celebració de la Paraula, Sagraments... Advent, Nadal, Quaresma, Pasqua, Temps de durant l'any, Festes de Maria, dels sants...
- Doble edició: Una amb lletra i solfa (1.500 pts.) i altra sols amb la lletra (750 pts.). Tapa dura.
- Totes les cançons s'han gravat en 17 cassettes (1.000 pts. cada un) o 17 CD (2.000 pts. cada un).
- Versió en castellà: «Una voz jubilosa».

El Dr. Pere Farnés pvre., expert en litúrgia, escriu: «Feia falta un repertori com aquest. Serà un nou alè per a les nostres celebracions.»

Adquiriu-ho a la vostra llibreria habitual.
Distribució: Editorial Claret. S.A. 08010 Barcelona.
Tel. (93) 3010887. Fax.: (93) 3174830.

La veritat del matrimoni i de la família (1)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

És realment igual?

Era una conversa entre amics. Parlaven d'un conegut que s'havia separat de la seva esposa, amb la qual s'havia casat canònicament —«per l'Església»—, i acabava de contraure matrimoni civil amb una altra dona. Tot plegat en el termini de tres anys. Els comentaris versaven sobre les dues celebracions, i semblava que la diferència no havia estat gaire gran: vestits, flors, arròs, intervenció de «l'autoritat», ornamentació festiva, etc. Els qui parlaven sabien que certament no era «igual», però ¿no hi haurà algú que estigui temptat a creure-ho?

És una pregunta que fa reflexionar. Quan parlem d'un casament, ¿parlem del to festiu de la celebració, de l'ambient que es crea entorn dels nuvis, dels obsequis i del viatge de noces, etc., o parlem del casament pròpiament dit? Perquè el casament no és, en si mateix, tot això que s'acaba d'esmentar, sinó

l'aliança que contrauen els nuvis. A l'entorn d'aquesta aliança es pot fer molta festa o fer-ne poca, es poden fer unes determinades coses o unes altres, segons costums o gustos. Els qui entenen per «casament» tot aquest conjunt festiu i res més poden arribar a dir que és igual un matrimoni canònic i un matrimoni civil: fotografies, vestits, banquet, etc.

Igual en una part essencial

Anem endavant, però. El casament en si mateix, ¿és igual quan es tracta d'un matrimoni canònic o d'un matrimoni civil? La resposta és: en part sí, en part no. Hi ha uns elements que formen part essencial de l'aliança matrimonial, i que necessàriament han de trobar-se en un cas i un altre, si es vol respectar la «veritat» del matrimoni.

Aquí sorgeix moltes vegades la pregunta que Pilat va fer a Jesús: «I què és la

veritat?» L'Església, amb molta humilitat però amb tota la seguretat de la fe que la il·lumina, dóna la resposta: la veritat és allò que Déu ha volgut «al principi» (Mateu 19:4-8) quan els va fer home i dona, i ha beneït la seva unió perquè omplissin la terra. En efecte: l'aliança matrimonial no és una realitat inaugurada per una llei humana d'una cultura, o àdhuc de l'Església. L'aliança matrimonial pertany a l'ordre de la creació, i per això la seva identitat essencial, és a dir la seva «veritat», parteix de la naturalesa, tal com Déu l'ha feta.

El papa Joan Pau II, en la seva Exhortació sobre la família (*Familiaris consortio*, 1981), té aquesta afirmació: «L'Església, il·luminada per la fe, que li permet conèixer tota la veritat sobre el bé precís del matrimoni i de la família, i sobre els seus significats més profunds, sent el deure una vegada més d'anunciar l'Evangeli, és a dir, la "Bona Notícia", a tots indistintament, en particular a aquells

que són cridats al matrimoni i s'hi preparen, a tots els esposos i pares del món» (núm. 3). El Sant Pare parla aquí de «tota la veritat», perquè pensa en allò que Jesús ha vingut a completar referent al matrimoni. Els cristians que volen fer aliança matrimonial estan cridats a «tota la veritat» del matrimoni. Però, precisament perquè és «tota», també ells han de partir d'assegurar allò que és essencial en qualsevol circumstància de temps i de lloc.

Un matrimoni canònic i un matrimoni civil, per ser «veritables», cal que siguin, en primer lloc, l'aliança conjugal d'un home i d'una dona que actuen lliurement i responsable. Aquest punt de partida ja és ple de conseqüències i condicions (en parlarem en el proper article). En certa manera, és el principi nuclear per a la comprensió total del matrimoni, de manera que aquest element esdevé aquella part que és igual, perquè és essencial, en tot casament.

la Bíblia a l'abast

Respondre amb fermesa a la vocació rebuda

(2Tm 1:6-8, 13-14)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

El do de Déu del ministeri

Amb aquesta perícopa encetem avui la lectura litúrgica de la segona carta a Timoteu. Aquest escrit ens revela el convenciment que té sant Pau de trobar-se a les acaballes de la seva lluita. Empronat (v. 8), abandonat pels cristians d'Àsia (v. 15), traït per altres (4:9ss), a l'Apòstol se li enfosqueix la visió del seu futur, no veu com humanament li sigui possible sortir-se'n amb èxit i contemplar la seva fi molt propera. Llavors escriu al seu deixeble estimat i enyorat en una barreja d'esplai cordial i de voluntat d'ajudar-lo en la bona marxa de la fidelitat a l'Evangeli. «Et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans» (v. 6). Timoteu havia estat ordenat per l'Apòstol com a cap de la Comunitat d'Efes. Aquest encàrrec de l'Església que el jove Timoteu havia rebut i que l'havia encarrilat —ordenat— en la direcció del ministeri de presidir, ensenyar i santificar la comunitat cristiana, és un do de Déu, que a través de sant Pau, el cridava al servei de l'Evangeli en l'Església. Un do de Déu especial, que Timoteu havia rebut per l'acció sacramental de l'Església i que

el configurava a Crist-Cap, bon pastor i servent de Déu, en ordre a la santificació dels germans. Així esdevé mediador entre Déu i la comunitat. Representant de Crist en la comunitat i alhora signe de comunió amb els germans i amb aquests i Jesucrist. És precís que el do rebut del ministeri no quedi adormit en un racó de la vida del ministre, sinó que compleixi la seva missió de flama: il·luminar i escalfar. Ha estat ordenat per a la vida de la comunitat. Com a flama viva s'ha d'esforçar, doncs, a comunicar vida.

Animat per l'esperit de fermesa

El ministeri ordenat exigeix valentia. «L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny» (v. 7). Cal veure'l, doncs, des de la fermesa de la coherència testimonial de la pròpia vida al servei de l'Evangeli que lliga amor i seny. Aquest és l'exemple que ens va donar Jesús i que sant Pau dóna al seu deixeble (v. 8a). «L'obra de l'Evangeli» (v. 8b) no és fàcil. En aquells moments sobretot dels inicis de l'Església era una obra de peoners, de gent que avançava a contracorrent, enmig de l'estranyesa d'uns, la indiferència de molts i també amb l'ani-

madversió violenta de no pocs. No era gens imaginari el perill de recloure's i, sentint-se avergonyit, fer-se enrere. Donar testimoniança d'un salvador ajusticiat i d'uns seguidors acorralats per la persecució, no era gens brillant certament. Però al cor mateix d'aquesta contradictòria font de vergonya, hi esclatava precisament la Bona Nova. L'Ajusticiat havia ressuscitat i els acorralats i perseguits anaven darrere les seves passes amb fe i coratge. Els treballs i les contradiccions del ministeri han de ser «suportats amb la fortalesa que Déu ens dóna» (v. 8b). Amb el do, Déu dóna també la fortalesa necessària per guardar-lo i fer-lo fructificar. «El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres» (v. 14). I els mitjans que Timoteu té a l'abast per fer això són «la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis» i que constitueix els fonaments de la fe, que cal viure ancorats en el do de Déu «i en l'amor a Jesucrist» (v. 13).

Invitació als valents

Com ahir, avui tampoc no és fàcil d'aguantar amb fermesa el ministeri or-

denat. La crida al servei de l'Evangeli és per als valents. La temptació d'avergonyir-se de Jesucrist i de l'Església arremet amb força contra els esperits més disposats. Cal comptar-hi. El desànim no és gaire difícil ni rar. S'ha d'obrir camí cada dia enmig de les diferents ideologies que creuen el món de cap a cap, i que fa que més d'un cop la perseverança en l'acceptació permanent del do de Déu no tan sols sigui vista com un fet irrellevant, sinó fins i tot decebedor i alienant. Vet aquí la necessitat de vetllar perquè la flama del do rebut no s'esllanguixi sinó que sigui revifada constantment. Tots plegats dintre de l'Església hauríem de ser conscients d'aquesta lluita de sempre i del sofriment que comporta, i hauríem de mantenir ferm l'esperit que hem rebut, bo i ajudant els altres a mantenir-lo. «Per això suportó aquests sofriments, i no me n'avergonyeixo. Sé en qui he cregut, iestic segur que és prou poderós per guardar fins a l'últim dia el tresor de la fe que m'ha estat confiat» (v. 12). És la gran lliçó que avui ens dóna l'Apòstol, feta recomanació al seu deixeble: «El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres» (v. 14).

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

OCTUBRE

4. Diumenge

XXVII de durant l'any. Verd. Lectures: Habacuc 1:2-3;2:2-4 / Salm 94 / 2 Timoteu 1:6-8.13-14 / Lluc 17:5-10. TARRAGONA: Aniversari òbit bisbe Josep Pont. Morat.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc d'Assís, fundr.; Hieroteu, mr.; Petroni, b.; Marc i Marcia, germs. mrs.; Santa Aurea, vg.

Festa Major: a Abella de la Conca, Arbolí, Arcavell, Betrén, Cambrils, Cercs, Corçà, Granyena de les Garrigues, Medinya, Navés, Noves de Segre, la Pedra, la Pobla de Lillet, Riudecols, Sonadell, Tornabous, Vicfred i Vilanova de la Barca.

5. Dilluns

Tempores d'acció de gràcies i de petició: Verd. Lectures: Deuteronomi 8:7-18 / Cròniques 29:10-12 / 2 Corintis 5:17-21 / Mateu 7:7-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Plàcid, Eutiqui, Donat, Firmat, mjos. mrs.; Froilà, Atilà, Apol·linar, bs.; Palmaci, b.; Santes, Caritina, vg. mr.; Gala, vda.

6. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Gàlates 1:13-24 / Salm 138 / Lluc 10:38-42. Si es vol: Sant Bru, fundr. (MLl) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Magne, b.; Cast i Emili i Sadurní, mars.; Santes, Maria Francesca, vg. franc mrs.; Fe, vg. mr.; Eròtida, mr.

7. Dimecres

La Mare de Déu del Roser (MO) Blanc. Lectures: Gàlates 2:1-2.7-14 / Salm 116 / Lluc 11:1-4

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marc, p.; Sergi, Bacus, Marcel i Apuleu, mrs.; August, i Elan, prevs.; Santes Júlia i Osita, vgs. mrs.

Festa Major: a Sarrià (Barcelona) i Ventolà.

8. Dijous

Feria. Verd. Lectures: Gàlates 3:1-5 / Lluc 1:69-75 / Lluc 11:5-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simeó, profeta; Demetri, proc. mr.; Artemó, prev.; Nèstor, mr.; Santes, Reparada, Benedicta i Llorença, vgs. mrs.; Thais, penit.

9. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Gàlates 3:1-5 / Salm 110 / Lluc 11:15-26. Si es vol: Sant Dionís Aeropagita, b. mr. (MLl) Vermell; Sant Joan Leonardi, fundr. (MLl) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lluís Beltrán, dom.; Abraham, patr.; Gislè, b.; Andrònic, cfr.; Santa Públia, abd.

10. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Gàlates 3:22-29 / Salm 104 / Lluc 11:27-28. Si es vol: Sant Tomàs de Villanueva (MLl) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Hugolí, Domni, Gereó i Eulampi, mrs.; Santa Eulàmpia, vg. mr.

Lectures bíbliques

Diumenge XXVII de
durant l'any

Cicle C

Lectura primera

Ha 1:2-3, 2:2-4

Lectura segona

2Tm 1:6-8, 13-14

*El just viurà perquè ha cregut**No t'avergonyeixis del testimoni
que donà el nostre Senyor*

Lectura de la profecia d'Habacuc

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies.

El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada.

L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

Salm responsorial

96:1-2, 6-7, 8-9 (R.: 8)

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de

[festa,

aclamem la Roca que ens salva;

presentem-nos davant seu a lloar-lo,

aclamem-lo amb els nostres cants.

R. Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo,

agenollem-nos davant el Senyor, que ens

[ha creat,

ell és el nostre Déu,

i nosaltres som el poble que ell pastura,

el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu:

«No enduriu els vostres cors com

[a Meribà,

com el dia de Massà, en el desert,

quan van posar-me a prova els vostres

[pares,

i em temptaren, tot i haver vist les meves

[obres.» R.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor, ni de mi, que estic empronat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

Al·leluia

1Pe 1:25

*La paraula del Senyor dura per sempre,
i aquesta paraula és l'evangeli que és
anunciat.*

Evangeli

Lc 17:5-10

Només que tinguéssiu fe

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe.» El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.

Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, ¿li dieu mai que entri de seguida i sigui a taula? No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengeu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, ¿qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan hauréu complert allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure".»

Una aposta per la formació i la solidaritat

■ Trinijove arriba cada any a unes 3.000 persones

Fa tretze anys, un grup de joves va posar en marxa una iniciativa per transformar la realitat d'un barri de Barcelona, Trinitat Vella. Des d'aleshores, la fundació Trinijove treballa amb una perspectiva integral en l'orientació, la formació i la inserció en empreses socials de col·lectius amb dificultats per integrar-se en el món laboral. Aquesta fundació creu que les utopies es construeixen dia a dia i pretén ser una escola d'aprenentatge pràctic on es vinculin coneixements professionals i pràctiques solidàries.

Trinijove té com a finalitat proporcionar a persones sense feina els elements teòrics i pràctics necessaris per a una posterior inserció laboral. Aquest objectiu dóna prioritat a la formació dels joves, tot i que també és un recurs molt útil per a altres col·lectius. Així, la fundació atén les dones en situació d'atur, les dones immigrants que viuen al barri, sobretot marroquines, o els aturats de llarga durada.

Des de la fundació s'ha adaptat la formació professional al perfil dels interessats que arriben al centre. En alguns casos s'ha completat amb una formació bàsica, o bé se'ls ha adreçat a l'escola d'adults més propera al seu lloc de residència.

Entre els joves, els que volen estudiar informàtica o noves tecnologies tenen un nivell de Formació Professional o BUP i estan motivats per rebre una formació ocupacional que complementi la que han rebut. Un altre sector de la joventut té un nivell d'estudis més primaris i desitgen una formació pràctica en el camp de la jardineria, reciclatge o soldadura. Per a ells s'han creat uns tallers d'aprenentatge com un contracte d'aprenents. Ignasi Parody, secretari de Trinijove, afirma que estan molt contents amb aquests tallers perquè «tenim un conveni amb el Gremi de Serrallers i els que volen i estan motivats poden completar la seva formació al gremi. Això aconsegueix un grau d'inserció molt alt».

Molts dels joves que participen als tallers tenen problemes que agreugen la

seva situació sociolaboral. Trinijove estableix una relació amb les famílies per conèixer les necessitats econòmiques i socials, i fa un seguiment de l'evolució de l'alumne durant la seva estada al centre.

La fundació també ofereix un espai de suport escolar per als nens i les nenes amb dificultats per estudiar a casa i recursos formatius per al conjunt de treballadors en actiu i veïns del barri.

Inserció laboral

Trinijove és un centre homologat per a la tramitació del Pirmi (Programa Interdepartamental de Renda Mínima). Aquest és un aspecte que ha treballat de manera especial la fundació i ha donat suport a empreses d'inserció laboral. Es va començar amb una experiència en règim de cooperativa, el Centre per al Treball i la Formació, que treballa la jardineria i els espais oberts, explica Parody. Després es va posar en marxa una empresa de l'àmbit del reciclatge de residus urbans i de la defensa del medi ambient, també en règim de cooperatives.

Ignasi Parody afirma que el reciclatge és «un camp molt difícil pel que fa al tema econòmic, però molt assumible per les persones amb qui treballem». D'altra banda, assegura que la fundació «es deu al territori on va néixer. Aquí es van produir moltes transformacions mediambientals que ens van conscienciar per treballar pel medi ambient».

Trinijove potencia la formació dels joves.

Trinijove també disposa d'un centre d'informació, una borsa de treball, un gabinet d'orientació jurídica gratuïta i un servei d'orientació en l'itinerari d'inserció sociolaboral. A més, el centre ofereix als joves un taller-emissora de ràdio i intercanvis juvenils.

Valors solidaris

La majoria dels fundadors de Trinijove procedeix del moviment JOBAC i s'identifiquen amb «l'humanisme cristià que valora la persona. Ens identifiquem amb l'Església mitjancera que s'encarna en els més desprotegits i castigats i que es decanta al seu favor», remarca Parody. Per això, una de les preocupacions de Trinijove és l'economia solidària i formar persones que creguin en els valors solidaris.

La fundació està molt interessada a difondre la carta *Emprendre per un món solidari*. Es tracta d'una iniciativa d'àmbit europeu que pretén associar empreses i entitats europees que es comprometin a respectar els criteris ètics de funciona-

ment i que aspiren a desenvolupar contactes i intercanvis de les seves pràctiques solidàries. Aquesta carta es basa en els principis d'igualtat, feina, medi ambient i cooperació.

Segons el secretari de Trinijove, «l'empresa i l'economia no tan sols s'han de mesurar en termes d'eficàcia o de rendibilitat econòmica. L'empresa ha de tenir un nivell de col·laboració, de cooperació i d'obertura envers els col·lectius en situació d'exclusió».

Rosa María Jané Chueca

FUNDACIÓ TRINIJOVE
TURÓ DE LA TRINITAT, 17
08033 BARCELONA
TEL. 933 459 221 /
933 111 759
FAX 933 459 278
E-MAIL
trinijove@teclata.es

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incaivol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

cultura

Futuroscope: el món del segle XXI

■ Els espanyols són els que més visiten el parc, després dels francesos

POITIERS.— El Parc Europeu de la Imatge, Futuroscope, és una de les meravelles que no es poden deixar de visitar si es va a França. L'espai, situat a la província de Viennes, recull les tecnologies i les innovacions del segle XXI i transporta el visitant al món del futur. Quant al volum de persones que visiten el parc, cada any augmenta.

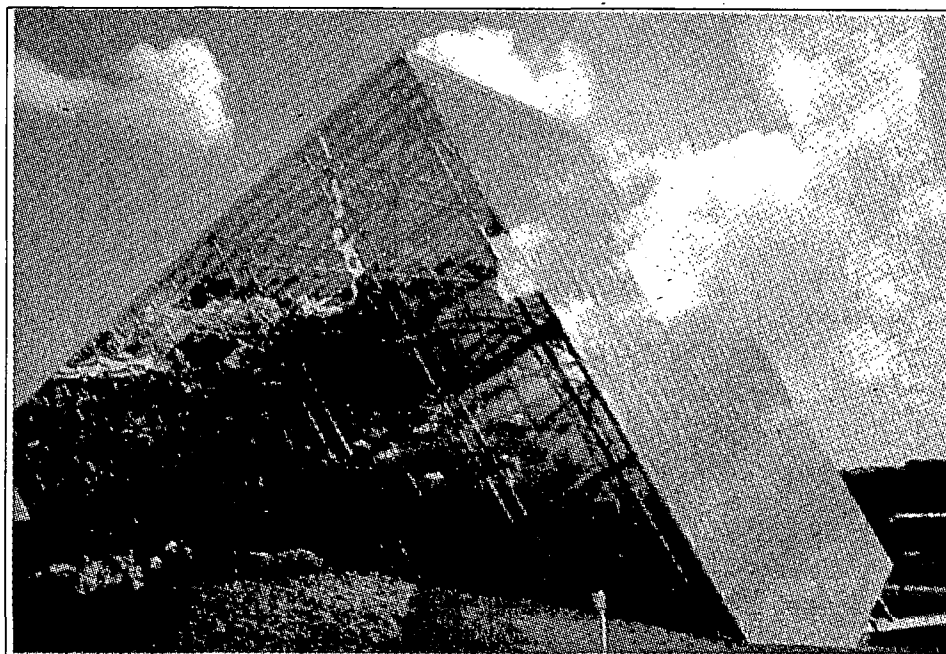
El director de Futuroscope, René Monory, afirma que el parc «evidencia el dinamisme i la creativitat en l'àmbit de la comunicació, de la formació i la investigació». Monory afegeix que «es confirma la legitimitat d'una voluntat política que es preocupa per inscriure la cultura i el turisme al nucli del dispositiu d'ordenació del territori».

El desembre de 1984 es va col·locar la primera pedra. El juny de 1987 el Parc Europeu de la Imatge va obrir les portes al públic amb la inauguració del Pavelló del Futuroscope i la posada en funcionament del Kinémax, un edifici sorprenent construït amb cristalls de roca gegants.

El parc és una veritable joia de l'arquitectura contemporània, amb edificis

d'estructures abstractes, que fan que el visitant quedi admirat. L'aigua juga un paper molt important en combinació amb les monumentals construccions.

L'espai ofereix una oferta lúdica molt variada, adreçada tant als adults com als infants. El passeig pels diversos pavellons obre al visitant noves visions del món futur. Pantalles de cinema gegants fan que l'espectador tingui la sensació de convertir-se en un actor més del film. Cal destacar l'Omnimax, una pantalla hemisfèrica de 180 graus, o el Cinéma Circulaire, que cobreix un camp de visió de 360 graus. També s'ha de ressaltar la Cyber Avenue, el carrer del tercer mil·lenni, on es pot trobar una botiga especialitzada en multimèdia i les novetats en videojocs.

L'Omnimax té una pantalla de 180 graus.

Els infants tenen un espai per entretenir-se al parc del futur. El Mandala, una pantalla blava interactiva, convida els nens a viure experiències molt emocionants. La Casa Musical, el regne dels instruments de percussió, o el laberint dels ocells són altres ofertes de què pot gaudir la quitxalla.

Una altra zona important a destacar dins del complex del futur és el Téléport, en què es troben les últimes innovacions sobre comunicació i informació. En un espai de 200 hectàrees hi ha laboratoris d'investigació, establiments de formació, empreses, centres de congressos, hotels, restaurants i serveis. Respecte al món empresarial, actualment en aquesta zona s'hi ubiquen 80 empreses en què treballen més de 3.000 persones.

Quant a l'ensenyament, amb la implantació del Centre Nacional d'Ensenyament a Distància, el parc s'ha conver-

tit en el centre europeu de referència d'aquest tipus de formació. El desenvolupament de la investigació atreu empreses d'un gran prestigi en aquest sector empresarial.

Pel que fa al nombre de visitants, l'evolució ha estat molt bona i l'increment de públic ha estat considerable. El 1997, l'última estimació facilitada, el nombre de persones que va passar pel parc va arribar a tres milions. Cal destacar que, segons dades del 1997, el 88 per cent de les persones que van al parc són franceses i el 12 per cent restant estrangers. Entre aquest sector els espanyols, un 39 per cent, són els que més visiten el complex, seguits dels anglesos i els belgues. Els que menys hi van són els habitants dels Països Baixos (5 per cent), d'Alemanya (5 per cent) i d'Itàlia (1 per cent).

Sandra Termes

Un llibre commemora el patronatge de Meritxell

CANILLO.— L'historiador i monjo benedictí del monestir de Montserrat Cebrià Baraut ha publicat un llibre per commemorar els 125 anys del patronatge de la Mare de Déu de Meritxell. L'obra porta per títol *Nostra Senyora de Meritxell, patrona del Principat d'Andorra (1873-1998)* i ha estat editat per Aina, el centre de colònies de la població de Canillo (Andorra).

En aquest treball, Baraut explica els orígens del santuari de Meritxell, plens de devoció, història i tradició popular. El lector pot trobar informació diversa sobre la patrona d'Andorra, com les capelles construïdes en honor seu o l'edifici de diferents goigs. També es fa referència als actes celebrats els anys 1996 i 1997 per celebrar els 75 anys de la coronació de la Mare de Déu. La portada ha estat dissenyada per l'artista andorrà Sergi Mas. (A.M.)

BALCLIS
SALA DE SUBASTES

DES DE 1979

932 175 607
932 377 663

**COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT**

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

**VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA**

**VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES**

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Victor Carpaccio, pintor

Itàlia va recordar aquest pintor en el 450 aniversari de la seva mort amb una sèrie de segells on es dibuixa Sant Jordi matant el drac. Va sortir al carrer el 1976 i la seva numeració Yvert és 1269/70.

Carpaccio, pintor italià nascut el 1455, va pintar diverses obres sobre la vida de Santa Úrsula. Es tractava d'una col·lecció formada per nou quadres, pintats entre 1490 i 1496. Aquestes obres són d'un valor artístic molt important per a l'estudi dels costums, l'arquitectura, la indumentària i el mobiliari de finals del segle XV.

«El llibre afavorirà la divulgació del cant gregorià»

■ Entrevista a Josep M. Cabré, autor de «Semiologia gregoriana»

Josep M. Cabré i Roigé, és l'autor de *Semiologia gregoriana* en què s'analitzen i es tradueixen al català les aportacions que sobre el cant gregorià ha fet Eugène Cardine, monjo del monestir francès de Solesmes i professor de l'Institut Pontifici de Música Sacra. Amb aquest llibre es vol donar a conèixer millor aquest estil misticomusical, considerat el cant propi de l'Església romana.

Mn. Cabré ja va publicar, el 1995, una altra obra sobre aquest tema titulada *Primer curs de cant gregorià*. Josep M. Cabré, nascut a Riudecols, és capellà de la parròquia de Santa Coloma de Queralt, a la comarca de la Conca de Barberà, des de fa 17 anys.

—Aquest llibre es pot considerar la continuació de la seva primera obra sobre el cant gregorià?

—Es tracta d'una traducció al català, fins ara inexistent, del treball *Semiologia Gregoriana*, del monjo francès Eugène Cardine, de l'Abadia Saint Pierre de Solesmes, en el qual va interpretar les melodies gregorians basant-se en els signes originals en què es van escriure. Si el primer volum va ser per a un curs elemental, aquest segon se centra en la semiologia i l'especialització.

—Quant temps ha trigat per tenir l'obra acabada?

—L'octubre de l'any passat ja estava enllestida i m'hi vaig dedicar durant quatre anys. La publica l'Editorial Claret, que n'ha fet una tirada de 500 exemplars. L'obra es pot adquirir a la seu de l'empresa editora o a les llibreries de l'Arquebisbat de Tarragona i del monestir de Montserrat.

—Quina aportació pot fer el llibre al món del cant gregorià?

—Cal aclarir que el gregorià, al principi, només era cantat. Dels manuscrits existents es va deduir l'edició vaticana, que va oficialitzar, el 1903, el Papa Pius X. En aquells moments, aquesta versió es va considerar massa monòtona, però amb la *Semiologia* de Cardine es nota que tot el mètode és un descobriment, amb matisacions molt enriquidores.

A Catalunya, el cant gregorià sempre ha tingut una rellevància i amb aquesta traducció es pretén afavorir-ne el coneixement i la divulgació.

—Quins són els valors d'aquest estil musical?

—Cal distingir entre el cant que s'interpreta a la litúrgia i les peces per a formacions corals. El gregorià va decaure entre els segles XVII i XIX a causa de l'aparició del cant polifònic. Aquest fet va comportar una reconstrucció de l'estil gregorià, tasca que van fer els monjos del monestir benedictí de Solesmes i que han sabut continuar amb tenacitat.

El gregorià es pot qualificar com un cant de ritme lliure, fet expressament per cada lletra determinada, serè, sense estridències i considerat per a molts com una teràpia relaxant. És com una pregària cantada.

—La gent es mostra interessada a conèixer el cant gregorià?

—Els llatínistes són els més interessats. Entre les noves generacions, tot i que pugui resultar sorprenent, s'ha desvetllat bastant interès per conèixer-lo i no tant per interpretar-lo. Hi ha algunes escoles a Montblanc, Reus i Santes Creus on es conrea l'estil gregorià.

Joan Boronat

Josep Maria Cabré.

Claret

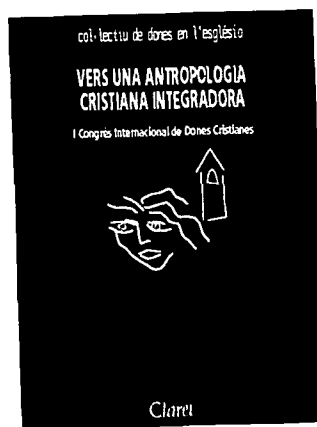
Col·lectiu de Dones en l'Església

Vers una antropologia cristiana integradora

I Congrés Internacional de Dones Cristianes

La dona trenca el silenci, es fa visible, pren la paraula per dir-se ella mateixa i dir als altres la seva experiència vital de Déu teixida de sofriments i de desigs d'alliberament, i reformula la seva concepció de la fe a partir d'aquesta experiència compartida a l'interior de la comunitat dels marginats. Darrerament ho ha fet una vegada més, en el *Congrés Internacional de Dones Cristianes* (Barcelona, 5-8 de setembre de 1997): una reflexió col·lectiva i constructiva per fer camí "vers una antropologia cristiana integradora", que aquest fou el lema del Congrés. "Fer camí" vol dir crear la consciència i les condicions necessàries perquè aquella "situació de dret" de què parlava sant Pau: "Tots els qui heu estat batejats en Crist... no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona... Tots sou un de sol en Crist" (Ga 3,27-28), esdevingui una "situació de fet" en tots els àmbits de vida, Església inclosa.

Els Daus 185. 280 pàgines. PVP: 1.775 ptes.

Parlem de Jesús

Pilar París - Josep M. Lozano - Maria Rius

Un llibre il·lustrat d'històries bíbliques per mirar, llegir i explicar.

Pilar París, Josep Maria Lozano i Maria Rius

Parlem de Jesús

Aquest llibre ha estat pensat per a explicar-lo als més petits; vol ajudar els pares i educadors a parlar de Jesús als infants, per tal que, d'una manera natural, entri a formar part de la seva vida quotidiana. El text diu allò essencial de l'evangeli i deixa que el lector comentï amb tota llibertat aquestes il·lustracions plenes de vida i de tendresa.

Edicions en català i en castellà.

64 pàgines. PVP: 1.490 ptes.

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horlà, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per convallescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

Una exposició mostra l'encant de la ruta del Císter

■ Fa 900 anys que l'orde es va introduir a Catalunya

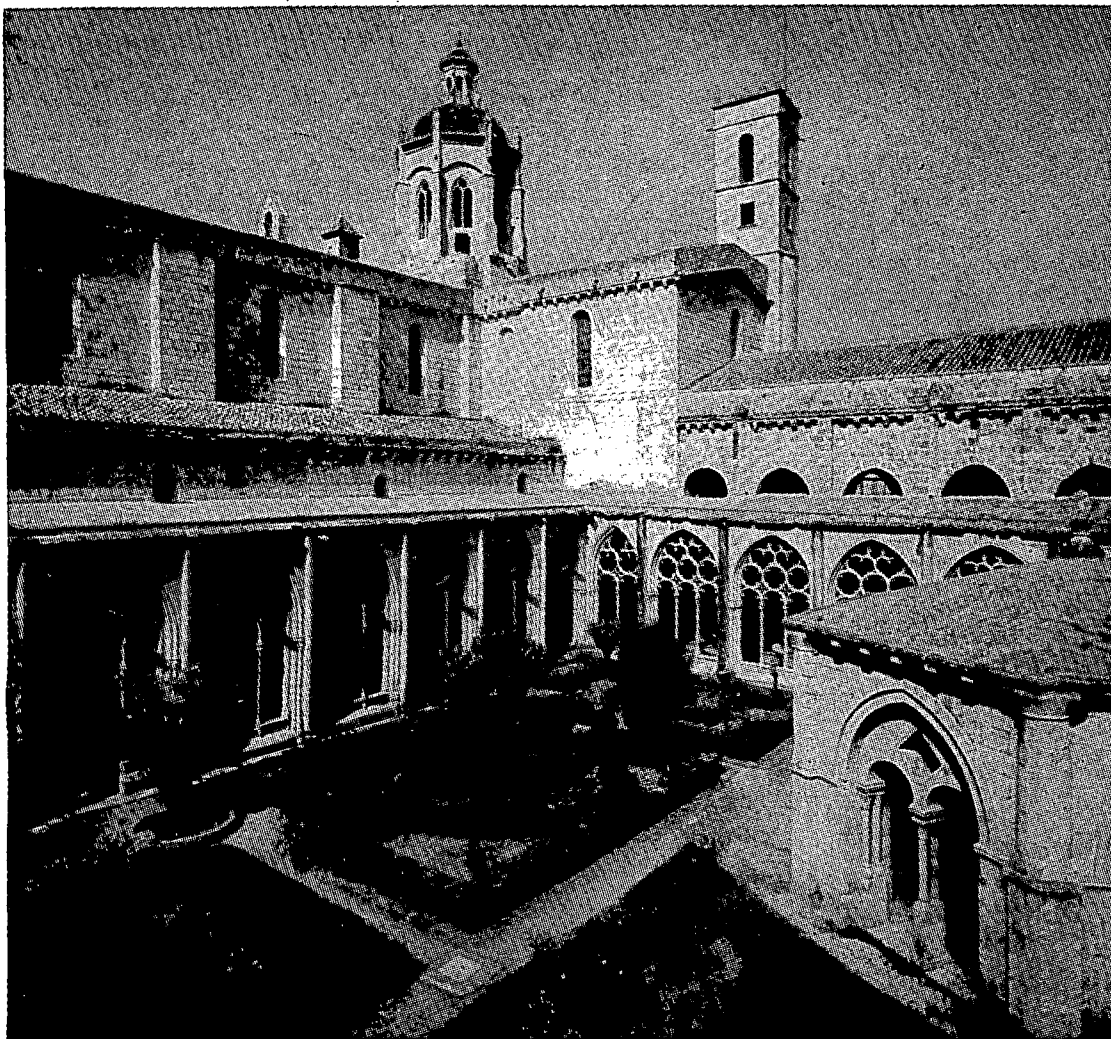
BARCELONA.— El Palau Robert acollirà fins al 12 d'octubre l'exposició *La ruta del Císter*, organitzada per la Generalitat de Catalunya amb la col·laboració dels con-

sells comarcals de l'Alt Camp, de la Conca de Barberà i de l'Urgell. A la mostra hi ha informació sobre els monestirs cistercencs de Santes Creus, Poblet i Vallbona de les Monges.

L'exposició es pot visitar de dilluns a dissabte de les 10 del matí a 2/4 de 8 del vespre i els diumenges de les 10 del matí a 2/4 de 3 del migdia. L'entrada serà gratuïta. La mostra reflecteix l'encant de la ruta del Císter i serveix per celebrar els 900 anys de la introducció de l'orde cistercenc a Catalunya.

Es pot trobar material divers sobre els monestirs de Santes Creus, Poblet i Vallbona de les Monges, màxims representants del Císter al Principat. També es recullen «65 bones raons» perquè les persones que hagin visitat aquests indrets hi tornin i gaudeixin de l'oferta cultural, turística i gastronòmica de què disposa la comarca on s'ubiquen.

La inauguració d'aquesta exposició va tenir lloc el dimarts 22 de setembre. A l'acte hi van ser presents el director general de Difusió de la Generalitat de Catalunya, Carles Duarte, i els presidents dels consells comarcals de l'Alt Camp, Carles Vidal, de la Conca de Barberà, Josep M. Riba, i de l'Urgell, Pere Grau. En acabar hi va haver una degustació de productes típics de l'oferta gastronòmica d'aquestes tres comarques.

Monestir de Santes Creus.

A més de la mostra, dimarts 29 de setembre va tenir lloc la presentació dels llibres *La Catalunya del Císter*, de Jesús Àvila Granados, i *Guia historicoartística del monestir de Vallbona de les Monges*, de Josep M. Sans Travé i Gener Gonsalvo i Bou. També hi va haver una actuació a càrrec del grup de música tradicional So-

nat Ministrers, del Camp de Tarragona.

El proper dimarts hi haurà una conferència titulada «L'orde del Císter» a càrrec del pare Agustí Altisent, monjo del monestir de Poblet i historiador. L'acte tindrà lloc a les 7 de la tarda.

Sandra Termes

El rostre de Crist en l'art

MADRID.— El Museu Municipal de Madrid acollirà fins al proper 25 de novembre una exposició sobre Jesucrist, titulada *El Fill de l'Home: el rostre de Crist a l'art de les diòcesi d'Espanya*. La mostra, organitzada per la Conferència Episcopal Espanyola, és un dels actes de preparació del Gran Jubileu de l'any 2000.

L'exposició està dividida en set sales temàtiques. Entre les obres que es recullen hi ha una Apocalipsi del Beat de Liébana, conservat a la catedral de Girona; el díptic romànic de la Cambra Santa d'Oviedo; un breviari tortosí del segle XIV; el crist del Perdó d'Atienza, de Salvador de Carmona; un calvari de la Rioja del segle XIV i destacades obres de El Grecó, Alonso Cano o Gregorio Fernández. (Zenit)

ARGENTINA

Neix la federació de premsa missionera llatinoamericana

BUENOS AIRES.— Una vintena de publicacions missioneres llatinoamericanes han creat recentment la Federació de Premsa Missionera Llatinoamericana (Premla). Aquest nou òrgan, segons l'agència de la Santa Seu, té com a objectius principals «optimitzar el servei evangelitzador d'animació missionera al continent i ser portaveu de les situacions missioneres que reclamen justícia i solidaritat».

La Federació disposarà d'una pàgina web i col·laborarà amb les agències catòliques de notícies. La primera assemblea general es farà en el marc del VI Congrés Missioner Llatinoamericà, que es preveu que se celebri entre els dies 28 de setembre i 3 d'octubre de 1999. (Zenit)

Primers passos per designar la Capital de la Cultura Catalana

BARCELONA.— Set poblacions catalanes, entre les quals hi ha Sitges i Igualada, s'han presentat per obtenir la designació de Capital de la Cultura Catalana. A la convocatòria hi pot participar qualsevol municipi de l'àrea lingüística i cultural catalana. El termini de presentació de candidatures s'acaba el 8 d'octubre.

Aquesta iniciativa ha pres com a model la designació de la Capital Europea que es porta a terme des de 1985. Qualsevol ajuntament interessat a presentar-se ha d'adreçar-se a la Ronda Universitat, 7, de Barcelona o posar-se en contacte amb el telèfon 93 412 32 94 o el fax 93 412 68 71.

Els requisits que es demanen per formalitzar la candidatura són: la composició del comitè organitzador dels actes que se celebrin durant l'any en què la ciutat tingui el títol de Capital de la Cultura Catalana, especificar els actes que es preveuen organitzar, detallar com es motivarà la participació ciutadana, informar sobre com es buscarà la implicació d'altres ciutats i exposar com es projectarà el municipi a l'exterior. Els noms de les ciutats que seran designades Capital de la Cultura catalana dels anys 1999, 2000, 2001 i 2002 es faran públics el proper 28 d'octubre. (C.C.)

CASA
GAY

SERVEI DE LLOGUER PER A
FESTES I BANQUETS.
CADIRES, TAULES, CRISTALLERIA,
VAIXELLA, ETC.

ROGER DE LLÚRIA, 12 i 14
Tel. 318 14 95 - 301 67 31 - Fax 412 44 55

El llibre de la setmana

Una joventut falsa o preocupant

Moltes vegades una novel·la ens serveix d'anàlisi sociològic per conèixer un estrat de la col·lectivitat humana. Sovint són estereotips aconseguits millor o pitjor, als quals ens aproximem amb interès o angoixa.

Hèctor Hernández és un escriptor jove i, sens dubte, ha volgut reflectir la manera de ser de la joventut de la seva generació. Xec, el protagonista, és un universitari de les Illes, i l'acció de l'obra es desenvolupa principalment a Palma de Mallorca, i si llegiu tota la novel·la quedareu esfereïts en constatar que pugui existir algú així.

La influència de *Historias del Kronen*, de Mañas, l'ha fet intentar superar fins a on pot desvariejar una joventut que viu, o malviu, en la galàxia de la violència, el sexe, el llenguatge barroer, sense cap respecte envers els seus pares, i envoltada de pals de beisbol, cadenes engreixades i jaquetes de cuir. ¿Podem dir que existeix aquest món juvenil, masculí i femení, que tan sols pensa a «lligar», o a «xutar-se»? Si us plau...!

No n'hi ha prou amb acumular escenes a la velocitat del so, ni d'escriure amb més o menys agilitat, com fan els que escriuen d'una manera superficial a l'estil de Ferran Torrent. Crec que es publiquen massa aviat obres de gent jove, que són febles perquè estan escrites amb nerviosisme i amb precipitació. La novel·la és alguna cosa més que una

Hèctor HERNÁNDEZ VICENS,
Qui s'apunta a matar la meva mare?
Edicions 62, Barcelona 1997,
221 pàg.

suma d'escenes, que s'acumulen en una història que pot ser versemblant, però tractada sense cap maduresa. La figura d'un pare obligat pel seu fill a fer-li l'esmorzar i a portar-l'hi al llit, o d'una mare borratxa a la qual es bufeteja es podia haver tractat sense tan menyspreu, i amb més seriositat. Però Hernández Vicens té massa pressa per narrar i creure's original utilitzant absurds que resulten repugnants.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Cròniques d'un sentir

La inquietud i la feina per a una major difusió de la cultura popular són constants. Concretament, avui parlarem de l'Esbart Ciutat Comtal de Barcelona, però el tema es podria estendre a la resta d'activitats populars.

L'Esbart Ciutat Comtal ha presentat a la sala Maria Aurèlia Capmany del Mercat de les Flors l'estrena del seu últim espectacle, *Cròniques d'un sentir*. Consta de cinc coreografies de Lluís Calduch i Ramos, director de l'esbart, acompanyades de temes tradicionals de Joaquim Serra, Eduard Toldrà, Pilar López-Arcos, Tomàs Gil Membrado i Vicenç Ferragut. La variació en les formes musicals fa que l'acompanyament estigui repartit entre la música preenregistrada i la participació en directe de la cobla La Principal del Llobregat i el Cor Aurica de Badalona, que dirigeix Frederic Oller.

La producció, de prop de catorze milions de pessetes, és de l'esbart i, si bé ha comptat amb ajuts puntuals de les administracions o empreses privades, s'han invertit tots els esforços i recursos per aconseguir una via de sortida cap a la tan comentada i necessària evolució artística de la dansa catalana de caràcter popular i tradicional.

L'acceptació del públic a Terrassa i Barcelona ha estat molt favorable. És el premi que anhelaven els seus abnegats realitzadors.

Josep Ventura

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIAL

EDICIÓ DE FÓRMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES -

LES OBRES DE MISERICÒRDIA

TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Llibres

Una mirada sobre la ciència a Catalunya

Com es va formar l'Univers? Hi ha vida intel·ligent fora de la Terra? Quan van aparèixer els primers humans? L'acció de l'home destruirà el planeta? Per què és tan difícil trobar una vacuna contra la sida? El segle XXI es presenta amb una immensa llista de preguntes sense resposta i les pàgines d'aquest llibre revisen aquesta i altres qüestions. *100 científics catalans* (Barcelona, 1998) és un recull d'entrevistes fetes entre 1994 i 1997 per un equip de periodistes del diari *Avui* i que ara es publiquen en aquesta recopilació feta per la Fundació Catalana per a la Recerca. Oferim als nostres lectors un petit resum de sis d'aquestes entrevistes.

EUDALD CARBONELL (RIBES DE FRESSER, 1953) és codirector de l'excavació arqueològica d'Atapuerca i professor de la Universitat Rovira i Virgili.

—Com era la vida social dels *Homo antecessor*?

—El que hem trobat a la Gran Dolina era un campament. Això sembla segur, perquè en sis metres quadrats hem localitzat restes de sis individus, dues-centes peces d'indústria lítica—sobretot ganivets—i restes de més de dos-cents animals. Pel que hem pogut esbrinar, els antecessors eren omnívors, caçadors i recol·lectors; desconeixien el foc i no enterraven els seus morts. Vivien en un clima mediterrani, molt similar a l'actual. La zona d'Atapuerca era un alzinar. Hi havia animals del grup dels elefants i els mamuts; hi havia èquids, cèrvols gegants i alguns grans carnívors.

LÍDIA CUCURULL (SABADELL, 1971) és investigadora de l'Institut d'Estudis Espacials de Catalunya.

—Seria molt difícil posar un home a Mart?

—Segons els nostres càlculs, si es comencés a treballar amb aquest objectiu abans de començar el segle XXI, es podria dur a terme una expedició tripulada cap a l'any 2015. Primer cal un suport polític i social de diferents països per poder començar a treballar. És evident que seria difícil coordinar aquest treball internacional. Primer s'hi haurien de fer arribar robots molt sofisticats, després missions tripulades i, finalment, cap al 2020, es podria intentar posar en marxa una base permanent a la superfície de Mart.

ANNA OMEDES (BARCELONA, 1955) és directora del Museu de Zoologia de Barcelona.

—A les portes del segle XXI, quines funcions han de tenir els museus de ciències naturals i de zoologia?

—La funció principal ha de ser la de salvaguardar el patrimoni biològic i donar-lo a conèixer. Des del punt de vista del públic en general, els museus han de posar l'èmfasi a donar a conèixer les últimes tendències del coneixement zoològic, i posar a l'abast el concepte de biodiversitat, és a dir, la composició de la vida animal del planeta. D'altra banda, per al públic més especialista, hi ha dues qüestions en les quals els museus s'han de centrar, d'una banda, posar a la seva disposició els materials antics, i per tant, amb més valor, i de l'altra, crear o conservar col·leccions perquè es puguin fer estudis amb tècniques més innovadores, com és l'anàlisi del material genètic.

JOSEP AMAT (Barcelona, 1940) és catedràtic d'Enginyeria de Sistemes, Automàtica i Informàtica Industrial de la Universitat Politècnica de Catalunya.

—Quan trigarem a tenir un robot assistent a casa nostra?

—Jocrec que trigarem poc; n'hi ha tanta demanda que fer recerca en un aparell d'aquesta mena és molt rendible, perquè segur que es vendrà. Aquest robot, però, al començament servirà molt poc; tot i això, molta gent el comprarà i d'aquesta manera es podran finançar altres models més sofisticats.

—Les màquines ens compliquen la vida o ens la simplifiquen?

—Totes dues coses. Però si, d'una banda, fan el món cada cop més complicat, al mateix temps ens el simplifiquen. Ara podem comprar des del terminal d'un ordinador o treure diners des d'un caixer automàtic. Per això ens calen uns coneixements, tot i que d'altra banda tot plegat ens facilita la vida.

VALENTÍ FUSTER (BARCELONA, 1943) és director de l'Institut Cardiovascular Mount Sinai Center de Nova York.

—El metge pot compaginar la ciència amb el diàleg amb el malalt?

—No en tinc cap dubte. Amb això ens hem de traslladar a la medicina antiga, o a la medicina oriental, que és molt donada a la integració del cos, de l'ànima, de l'espiritualitat del malalt i tot el seu context. Crec que la medicina oriental té molt per donar. L'ideal és la integració d'aquesta medicina, que és més naturalista, més de comprensió del malalt, amb la medicina occidental tècnica. Totes dues són importants i s'han de saber integrar.

CARLES VALLBONA (GRANOLLERS, 1927) és catedràtic de Salut Comunitària del Baylor College de Houston.

—Molta gent enyora el metge de capçalera que el visitava a casa i coneixia de sempre la família.

—Aquest tipus de metge sembla irrecuperable. Però el que hi ha avui dia és un metge que, en lloc de ser de capçalera, és de família. Això vol dir que està capacitat per atendre les necessitats de tots els components de la família i que té una preparació no tan sols per a les necessitats curatives, sinó també per a les preventives. És un metge que manté les condicions físiques i psicològiques òptimes de la família.

—Creu que cal potenciar la prevenció sobre la curació?

—Aquest és el moviment dels metges d'atenció primària d'arreu del món. S'ha de donar una formació més integral en la medicina preventiva al metge, a la infermera, al nutricionista, al farmacèutic, al treballador social, i a tots els professionals de la salut que, en el concepte modern d'atenció primària, treballen en equip amb el metge. (C.C.)

TELEVISIÓ

Diumenge 408.45 *Tiempo de creer*

Programa religiós protestant setmanal.

09.30 *Pueblo de Dios* (repetició)

«El valle del silencio». A la baixa edat mitjana, el Bierzo es va poblar de monestirs i eremites. Al Bierzo hi va haver més de trenta monestirs dels quals només cinc han sobreviscut a les invasions, espoliacions i abandonament. Peñalba de Santiago i San Pedro de Montes són dos bons exemples del monacat visigòtic.

10.00 *Últimas preguntas*10.25 *Testimonio*

Meditació sobre un tema religiós catòlic.

10.30 *Santa Missa*

Amb la participació de la Coral Sant Nicasi del Catllar (Tarragonès, arquebisbat de Tarragona); sota la direcció de Maria-Glòria Estalella. (Director y celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa.)

11.15 Esglésies de Catalunya

Dilluns 517.15 *Pueblo de Dios***Dissabte 3**10.00 *Signes dels Temps*

«L'Alzheimer». Com afrontar aquesta malaltia quan la tenim dins de casa. Pistes per ajudar a la convivència familiar amb un avi o una àvia malalt.

També oferirem la lectura d'un conte de Mercè Arànega al plató i una entrevista als membres de l'Associació Familiars d'Alzheimer Catalunya; La pastoral del sord; el comentari de cinema: *El soldado Ryan* (novetat), i *Dersú Uzala* (vídeo). (Dirigit per Oriol Llop i presentat per Teresa Pou.)*Signes dels Temps* repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00h, pel Canal TVC Internacional (Astra); i el diumenge, a les 2.25h, pel Canal 33.**Cada divendres**20.30 *Creure avui*

No hi ha programa fins a l'octubre.

Cada dijous21.40 *Paraula i vida*

Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

Cada divendres13.40 *Paraula i vida* (repetició del programa emès dijous)**CTV (Centre Televisiu Vaticà)**

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Trasponder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

RÀDIO

De dilluns a dissabte:—de 9.00 a 21.00 *Radiofórmula musical*:

Amb informació cada quart d'hora (general, d'Església i solidaritat, de serveis, de cultura, esportiva...).

Comentari de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Cada dia:—de 2.05 a 6.00 *Selecció de música instrumental*—de 2.00 a 2.10 *Espurna d'Alba, Dietari de música i músics i Comentari de l'Evangeli.***Dilluns**8.00-9.00 *El Primer Cafè* (informació i tertúlia)
21.00-21.15 *Els contes de la Fada Vetakika*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims* (espai d'informació econòmica)
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazín d'Església i solidaritat)
23.00-00.00 *Galàxia Esport* (magazín esportiu)
00.00-2.00 *La gran diferència* (selecció musical de gran qualitat)**Dimarts**8.00-9.00 *El Primer Cafè* (informació i tertúlia)
21.00-21.15 *Els contes de la Fada Vetakika*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims* (espai d'informació econòmica)
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazín d'Església i solidaritat)
23.00-00.00 *L'excusa* (tertúlia intergeneracional)
00.00-2.00 *La gran diferència* (selecció musical de gran qualitat)**Dimecres**8.00-9.00 *El Primer Cafè* (informació i tertúlia)
21.00-21.15 *Els contes de la Fada Vetakika*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims* (espai d'informació econòmica)
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazín d'Església i solidaritat)
23.00-00.00 *El sopar* (conversa de sobretaula amb un personatge)
00.00-2.00 *La gran diferència* (selecció musical de gran qualitat)**Dijous**8.00-9.00 *El Primer Cafè* (informació i tertúlia)
21.00-21.15 *Els contes de la Fada Vetakika*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims* (espai d'informació econòmica)
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazín d'Església i solidaritat)
23.00-00.00 *En família* (debat familiar)
00.00-2.00 *La gran diferència* (selecció musical de gran qualitat)**Divendres**8.00-9.00 *El Primer Cafè* (informació i tertúlia)
21.00-21.15 *Els contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (cultura i tradicions)
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazine d'Església i solidaritat)
23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (entrevista en profunditat)
00.00-2.00 *La gran diferència* (selecció musical de gran qualitat)**Dissabte**21.00-21.30 *Des de Nashville* (música country)
21.30-22.00 *Pentagrama de quatre* (música en català)
22.00-23.00 *Magazine musical*
23.00-00.00 *Panorama de cinema* (actualitat i comentari)
00.00-00.30 *Diccionari de cinema*
00.30-1.00 *Fila 7* (musicals de teatre)
1.00-1.30 *Cova de Jazz* (jazz)
1.30-2.00 *De nou n'nou* (noves músiques)**Diumenge**9.00-10.00 *Tot sardana*
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La pròrroga* (informació esportiva)
21.30-22.00 *Bojos per la ciència* (debat científic)
22.00-23.00 *Noms de la música* (música clàssica)
23.00-00.00 *Temps de paraula* (entendre la Bíblia)
00.00-2.00 *A cel obert* (pregària i acompanyament personal)**De dilluns a divendres:**08.00-10.00 *El Primer Cafè* (intervenció local)09.00-14.00 *Ràdio Fórmula*14.00-14.15 *Informació local*14.15-20.00 *Ràdio Fórmula*20.00-20.15 *Informació local*20.15-21.00 *Ràdio Fórmula*21.00-21.15 *La Fada Vetakika*21.15-21.30 *Agenda familiar*00.00-01.00 *Esperit viu / Actualitat religiós*01.00-02.00 *La gran diferència***Cada dia:**06.00-08.00 *Ràdio Fórmula*02.00-02.10 *Espurna d'Alba**Dietari de música i músiques**Comentari de l'Evangeli*02.10-06.00 *Música instrumental***Dilluns**21.30-22.00 *Una setmana més*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Galàxia Esport***Dimarts**21.30-22.00 *El tresor de la història*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *L'excusa***Dimecres**21.30-22.00 *Estels sobre el Principat*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *El sopar***Dijous**21.30-22.00 *La taula de l'Evangeli*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *En família***Divendres**21.30-22.00 *L'Agenda*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia***Dissabte**06.00-10.00 *Ràdio Fórmula*
09.00-09.45 *L'agenda*
12.00-13.00 *La veu del Bisbe*
13.00-14.00 *Una setmana més*
14.15-21.00 *Ràdio Fórmula*
21.00-21.30 *Estels sobre el Principat*
21.30-22.00 *Pentagrama de quatre*
22.00-23.00 *Magazine musical*
23.00-00.00 *Panorama de cinema*
00.00-01.00 *Fila 7*
01.00-02.00 *Cova de Jazz/De nou en nou***Diumenge**06.00-09.00 *Ràdio Fórmula*
La taula de l'Evangeli
09.00-10.00 *Tot sardana*
12.00-14.15 *Ràdio Fórmula*
14.15-20.00 *Els nostres tresors*
18.45 *Eucaristia*
21.00-22.00 *La pròrroga*
Bojos per la ciència
22.00-23.00 *Noms de la música*
23.00-00.00 *Temps de Paraula*
00.00-02.00 *A Cel Obert*

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida*: no hi ha programa fins al 13 de setembre (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h *Reflexió matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De diumenge a divendres, a les 15.00h *El espejo*. De dilluns a dijous, a les 15.30h *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.00h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h *Santoral*. Diumenges, a les 7.20h *Guia dominical*. 9.00h *Santa Misa*. 9.45h *Informativo diocesano*. 10.00h *Iglesia noticia*. 14.30h *Letra y música*. 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO ESPAÑA CATALUNYA (FM 94.9) - Dissabtes i diumenges, de 7.00 a 8.30h, *Los jóvenes hablan de Dios*: programa religiós que inclou el Sant Rosari, l'Evangelí comentat, testimonis, entrevistes i actualitat.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (II part) a tres religioses missioneres de la Fraternitat de Betània del P. Foucault; la Gna. C. Feliu; Ester Loris i Fidela Rabanaque que treballen en una leproseria, en una presó i amb malalts mentals i dirigeixen una escola a laundé (Camerun); suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA RAMBLA CATALUNYA - Diumenge a les 8.10h: *Cartes Dominicalls* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya; OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

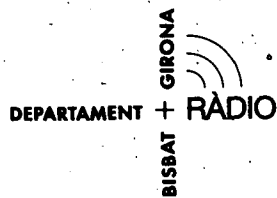
RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dijous a les 19.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el diumenge al matí).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona).

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *Notícies i El significat de l'Evangelí*. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.10h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 18.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet**. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h.

LA PAROLA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 8.55h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.45h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84 Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les**

Planes (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h *Magacín*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*. L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*. L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*. L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach. L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Móra d'Ebre-SER** (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Ràdio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangelí del diumenge, etc.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosà Peraire

Tel. 93/ 490 59 88 - Fax: 93/ 490 20 35

**OCTUBRE ÉS EL MES
CONSAGRAT A LA MARE
DE DÉU DEL ROSER**

Internet

• **UN AQUARI A LA PANTALLA.**— Tot teclejant www.aquariumbcn.com/index.htm arribem a la *web* de l'Aquari de Barcelona per fer, en el cas que no es pugui anar en persona, una visita virtual.

Es pot anar pels diferents tancs per veure les diferents espècies de peixos i també a d'altres dependències com per exemple la infermeria, on hi ha els peixos en tractament. Fins i tot, es pot sentir els sons del Mediterrani. Una pàgina que a més de ser d'interès didàctic, és relaxant.

• **MÚSICA CRISTIANA A LA XARXA.**— A la *web* www.NetRadio.net arribarem a un menú amb diverses opcions d'entrada. Si d'aquestes escollim «Net-Radio ISDN Zona» arribarem a una *web* d'allò més entretinguda. En el centre de la pantalla ens donaran a escollir si volem escoltar entre d'altres, jazz, música lleugera o la ràdio i a la columna d'opcions situada a l'esquerra de la pantalla trobarem l'anomenada «Christian hits». En fer doble «clic» sobre aquesta opció entrarem en una altra *web* molt treballada, amb moltes cançons per escoltar. Ideal per als amants de la música cristiana més jove.

Barcelona

• **70è ANIVERSARI DE L'OPUS DEI.**— El 2 d'octubre, a les 19.00, es farà una celebració solemne a l'església de Santa Maria de Montalegre de Barcelona.

• **SOCIETAT CATALANA D'HERPETOLOGIA.**— El 5 d'octubre, a les 19.30, conferència a càrrec de J.M. Roure del Departament de Biologia Vegetal de la Universitat Autònoma de Barce-

lona: «Les darreres glaciacions, diàlegs entre la paleobotànica i l'herpetologia». Els darrers 125.000 anys han estat transcendents per a l'establiment del poblament herpetològic actual. En la conferència s'exposaran els últims coneixements sobre les glaciacions, la paleobotànica i l'herpetologia, dins l'àmbit geogràfic de Catalunya. Entrada lliure. Museu de Zoologia, Passeig Picasso, s/n, Parc de la Ciutadella - 08003 Barcelona, tel. 933196912, E-mail: mzoolbcn@intercom.es

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 5 d'octubre, a les 19.30, conferència col·loqui sobre l'actualitat cultural i religiosa a càrrec de Miquel Tresserras, degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació. L'acte se celebrarà al Centre Passatge, pge. Mercader, 13 - Barcelona. Entrada lliure.

• **ASSOCIACIÓ CATALANA DE L'ORGUE.**— El 6 d'octubre, a les 19.30, conferència «El patrimoni organista català», a càrrec de Josep M. Escalona; a les 20.15 concert de l'organista Jordi Pajares. El 8 d'octubre, a les 19.30, conferència «L'orgue, un instrument polifacètic», a càrrec de Maria Nacy; a les 20.15, concert de l'organista Jonatan Carbó. Les conferències tindran lloc al Museu d'Història de Catalunya (Palau del Mar) i els concerts a la Basílica de Santa Maria del Mar. Entrada lliure tots dos dies. La seu de l'Associació Catalana de l'Orgue és a l'Oratori de Sant Felip Neri, plaça de Sant Felip Neri, 5 - Barcelona.

• **«PER VIURE ELS VALORS: EL COMPROMÍS».**— El 6 d'octubre, a les 18.00, conferència a càrrec d'Artur Serra. Entrada lliure. Centre Passatge, pte. Mercader, 13 - Barcelona, tel. 932 151 599.

• **III JORNADES DE FORMACIÓ A PALLEJÀ.**— Els dies 6, 7 i 8 d'octubre, de 21.00 a 23.00 h, al local parroquial de Pallejà, jornades de formació amb el tema «La corresponsabilitat arxiprestal. Objectius de la pastoral arxis-

prestal per al curs 98-99». Ponents: Manuel Simó i Jordi Carreter. Per a més informació: CEP, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.

• **ASSOCIACIÓ ESPANYOLA DE FOTÒGRAFS DE NATURALESA.**— El 8 d'octubre, a les 19.30, conferència i presentació de fotografies a càrrec de G. Santomà: Valle de Errozabal (Navarra). El profund coneixement d'una zona concreta del Pirineu navarrès ha permès a l'autor obtenir imatges de tots els paisatges i de molts éssers vius del Valle de Errozabal. Es presenta un recull d'aquest treball fotogràfic, realitzat al llarg de molts anys. Entrada lliure. Museu de Zoologia, Passeig Picasso, s/n, Parc de la Ciutadella - 08003 Barcelona, tel. 933196912, E-mail: mzoolbcn@intercom.es

• **ENCONTRE MATRIMONIAL.**— Els dies 10, 11 i 12 d'octubre trobada del moviment a Begues per tal de seguir amb la tasca d'aportar a les parelles una tècnica de diàleg que ajudi a aprofundir en el sacrament del matrimoni. Comença a les 20.00 i acaba a les 18.00. Per a més informació, tels. 932 323 877 - 933 497 587 i 932 134 542.

• **ENCONTRE CATÒLIC DE NUVIS.**— Els dies 10, 11 i 12 d'octubre, a la Casa d'Exercicis de Sarrià de Barcelona, cap de setmana de preparació al matrimoni per a les parelles que desitgen preparar-se per a la seva vida en comú. En acabar el cap de setmana es lliurarà a qui ho demani el certificat d'assistència, equivalent al dels cursets prematrimonials. Per a més informació, tels. 933 508 925 i 933 526 030.

• **IV JORNADES DE FORMACIÓ A VILAFRANCA.**— Els dies 13, 14, 15 i 16 d'octubre, de les 21.30 a les 23.00 h. jornades de formació amb el tema «L'Església i el món d'avui a pobles i comarques». Organitzades pel Centre d'Estudis Pastoral es faran a la Sala Mn. Vinyeta de Vilafranca. Ponents: Josep Alaró, Jaume Botey, Genís Pifarrell i Pere Torras. Per a més informació:

CEP, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.

• **SANTUARI DE SANT JOSEP DE LA MUNTANYA.**— El 16 d'octubre, a les 19.30, es celebrarà solemne Eucaristia per tal de commemorar el IV aniversari de la beatificació de M. Petra de San José. Església del Reial Santuari de Sant Josep de la Muntanya, c/ Sant Josep de la Muntanya, 25 - Barcelona.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL.**— El 22 d'octubre a les 19.00, el Sr. Cardenal-Arquebisbe presidirà la sessió inaugural del curs 98/99. L'acte anirà a càrrec de Josep M. Soler, monjo del Monestir de Montserrat i visitador de la província hispànica, amb el tema «La tendresa de Déu Pare brilla en el desert». Ensenyaments dels antics mestres de la vida espiritual. Seminari Conciliar, Aula Magna, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

Girona

• **70è ANIVERSARI DE L'OPUS DEI.**— El 2 d'octubre, a les 20.00, es farà una celebració solemne a l'església de Sant Feliu de Girona.

• **INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES.**— S'obre la inscripció a aquest institut per cursar la diplomatura o llicenciatura en Ciències Religioses reconegudes civilment, plans de formació permanent, cursets, conferències, seminaris... i un ampli ventall de possibilitats. S'ha establert un conveni amb la Universitat de Girona per oferir matèries teològiques als seus alumnes com a crèdits de lliure elecció. Es pot demanar més informació o demanar el programa detallat al tel. 972 200 462.

Lleida

• **70è ANIVERSARI DE L'OPUS DEI.**— El 3 d'octubre, a les 19.00, es farà una celebració solemne a la Catedral de Lleida.

«*Callar a temps: prudència;
callar el sofriment: heroisme;
callar paraules: penitència;
callar defectes del proïsme: caritat;
callar-se a si mateix: humilitat.*»

CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

Del 19 al 25 d'octubre
a Batschuns (Àustria)

Informació: Gerda Osorio
Tel. 07-41-1-4824407

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio

c/ Floridablanca, 133 - 08011 Barcelona

太

極

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! ¿VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcjna@ctasa.es

Des del carrer

Què és l'espiritualitat? Com es pot trobar? Tothom pot fer-ho? Carles Riera, director de la Casa d'Espiritualitat de Manresa, explica que en aquesta vida tan atafegada que portem cal buscar uns instants de serenor per «reflexionar sobre allò que ens preocupa i saber trobar el millor de nosaltres mateixos per créixer interiorment». Riera creu que molts cristians viuen instal·lats en un infantilisme que els exercicis ajuden a pal·liar. «El cristià no ha d'esperar que ningú li digui què ha de fer, ha de ser crític», conclou Riera.

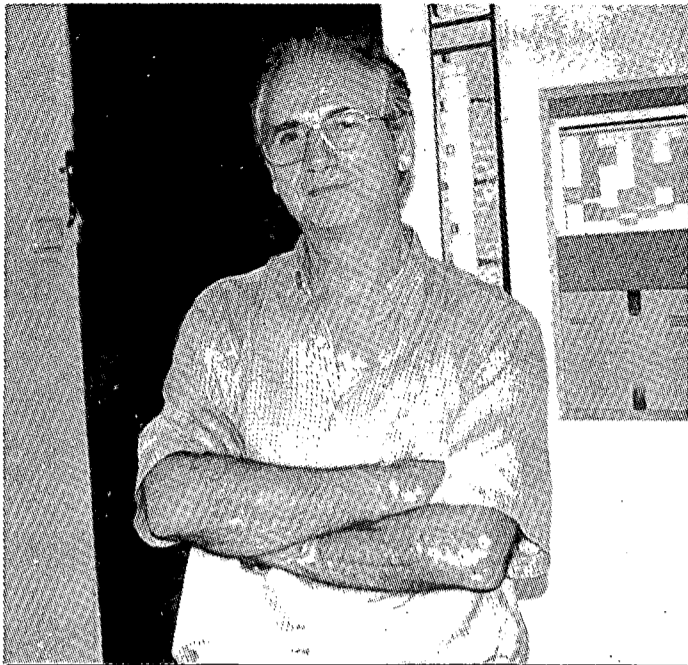

Foto: Francesc Domènech

«Déu ens parla a través de coses concretes»

—Per a què serveix una casa d'espiritualitat?

—Des del meu punt de vista, crec que serveix per descobrir el més profund de la persona. Per exemple, els cristians busquem Déu; i els qui no hi creuen suposo que busquen dins seu el millor de si mateixos, o bé una mica de silenci, o de pau per reflexionar sobre allò que els preocupa. A nosaltres ens agrada fer pedagogia de la fe perquè les persones creixin interiorment. És un treball d'interiorització.

—Quins exercicis s'hi fan?

—Bàsicament n'hi ha de dos tipus. D'una banda, podem trobar persones que vinguin a fer els exercicis, com ara la pregària, durant un mes; de

l'altra, juntament amb això, és possible que vinguin persones que només volen reflexionar sobre allò que els angoixa i necessiten saber què han de fer amb la seva vida. En aquest cas, els oferim un acompanyament personal per mirar d'orientar-los.

—Com es pot trobar l'espiritualitat individual?

—Hi ha un element important en el nostre centre: la pregària individual que pot servir perquè la persona descobreixi Déu. Ara bé, els exercicis serveixen per descobrir com ens parla Déu i això no s'aconsegueix només amb la pregària. Déu ens parla a través de les coses concretes i cadascú té una determinada sensibilitat per saber-ho trobar.

—I per a què és necessària?

—Amb tant enrenou que portem, i enmig de tant soroll, de vegades cal cercar un ambient de tranquil·litat, de silenci on puguem reflexionar. Els exercicis ajuden els cristians a adquirir una maduresa interior.

—Vivim en una època on manca espiritualitat?

—La societat contemporània és molt rica i generalitzar és dolent, però jo diria que en l'actualitat el món en què vivim és excessivament racionalista. Amb tot, estic convençut de la força de la fe en Jesús i la seva perdurabilitat al llarg dels temps.

Francesc Domènech

Carles Riera és el director de la Casa d'Espiritualitat de Manresa

Ofesos

Hi ha gent que té la pell molt fina, i cada vegada que alguna personalitat eclesiàstica emet la seva opinió sobre algun tema candent —ara, per exemple, l'avortament, i abans el divorci o l'ensenyament— s'enfilen amb ira paret amunt, i li neguen el dret d'expressar la seva opinió, al·legant que l'afer no és de la seva incumbència. Potser creu en que l'única opció vàlida és la seva, i no admet en discussió. Això no és acceptable en una democràcia.

Un comentarista, en la seva irritació s'ha ficat despectivament amb els ornaments litúrgics, com si la personalitat eclesiàstica li hagués discutit si la seva corbata vermella o verda lligava amb la camisa a ratlles que lluia. Algunes vegades aprofiten l'ocasió per fer professió de fe ateuista. G. K. Chesterton deia que «cada blasfèmia era un reconeixement de Déu». És clar que com que l'autor anglès era cristià catòlic, segons ells no deu valdre la pena llegir-lo.

Potser les expressions eclesials, aquesta vegada, han estat en termes de duresa poc freqüent. Però d'alguna manera s'han d'expressar, i més quan les bones paraules cauen en un pou sense fons.

Oriol Camps

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Pel bon carril

En el curs del debat sobre la legalització del quart supòsit de l'avortament ha sorgit una segona polèmica: la suscitada per la intervenció de l'Església, especialment la de l'episcopat. Ha fet bé d'entrar-hi? Hi ha entrat amb encert? Havia d'haver-se limitat a orientar des de la trona el comportament dels seus fidels, sense posar-se en la qüestió legal? Diaris, televisions i tertúlies radiofòniques n'han dites de tots colors, amb predomini dels tons contraris a la declaració dels bisbes.

En tota aquesta polèmica m'ha semblat percebre com una insuficiència de categories mentals en la nostra opinió pública. Es juga amb només dos registres. Es fan circular les idees per una autopista de dos carrils. La història del nostre país ens ha deixat l'empremta d'una mentalitat dual. O l'Església es reclou en el seu àmbit interior i s'inhibeix del debat social i de l'acció crítica..., o fa croades, vol dominar, es posa on no li pertoca, enyora el nacionalcatolicisme. Tan arrelat tenen alguns aquest dualisme que per un tres i no res ens deixen anar pel bell pendís literari de la dues Espanyes...

En realitat, hi ha una altre carril: el del dissentiment democràtic per mitjans democràtics. L'Església hi té dret, com tots els ciutadans i tots els grups de ciutadans. L'Església no fa cap croada —«expedició militar contra els heretges», segons el diccionari— quan discuteix amb conceptes i amb paraules. L'Església no menysté el valor del Parlament, altaveu i representació de la societat, quan aspira legítimament a fer-hi arribar els seus punts de vista, és a dir, els d'una part de la societat. Ser demòcrata no vol dir creure que el Parlament crea la veritat i la justícia. Els parlaments

canalitzen les opinions dels ciutadans, les quals responen a allò que aquests consideren veritable i just. Per això és compatible l'alta estima del Parlament amb el treball de persuasió popular perquè un dia modifiqui els seus punts de vista. Ho saben prou, per posar alguns exemples, els independentistes, els socialistes revolucionaris, els verds...

Tampoc no comparteixo la idea dels qui diuen: ningú no obliga ningú a avortar, deixen, doncs, que la llei ho permeti a qui vulgui fer-ho. Aquesta norma no l'apliquem a altres camps. Tots aspirem a què la llei sancioni allò que considerem que pertany al bé comú: seguretat, relacions laborals justes, fins i tot les normes de circulació... No n'hi ha prou que ho faci qui vulgui. Doncs bé, la garantia legal de la vida dels no nascuts, l'Església la situa entre els punts bàsics del bé comú.

Convindria, doncs, ampliar la nostra autopista mental i deixar d'atribuir al carril de la intolerància allò que discorre pel carril del normal dissentiment democràtic. Afegiré, per dir-ho tot, que també nosaltres, l'Església, hauríem de vetllar curosament les formes amb les quals expremem el nostre dissentiment, a fi que res —llenguatge, estil— evoqui el record del mal carril ni sembli que en vulguem complicitats contraproductes.

Ara mateix

Impromptu